

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Cob/38/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119218601
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Igor Ragan
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6119218601.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Ragana a sudcov JUDr. Ondreja Hvišča, PhD. a JUDr. Natálie Štrkolcovej v spore žalobcu: 1. FVE HUMENNÉ s.r.o., Dostojevského 4532/67, 058 01 Poprad, IČO: 45 918 643, právne zastúpený: Art or lus, s.r.o., Panenská 668/24, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 038 315, proti žalovanému v 1. rade: Energetika Slovensko, a. s., Čulenova 6, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 09, IČO: 44 483 767, žalovanému v 2. rade: Východoslovenská distribučná, a.s., Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, žalovaní právne zastúpení: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS/ADVOKÁTI s.r.o., Apollo Business Center II, blok A, Prievozská 4, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 09, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 2.097,62 eur s príslušenstvom voči žalovanému v 1. rade a o zaplatenie 61.014,81 eur s príslušenstvom voči žalovanému v 2. rade, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice z 24. septembra 2024, č.k. 26Cb/22/2019 - 1076, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok Mestského súdu Košice z 24. septembra 2024, č.k. 26Cb/22/2019 - 1076 v napadnutom výroku II., III., IV. a V.

II. Žalovanému v 1. a 2. rade priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

I. Návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

II. Žalobu proti žalovanému v 1. rade zamietol.

III. Žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol.

IV. Žalovanému v 1. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V. Žalovanému v 2. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie vo veci odôvodnil tým, že žalobca sa v konaní domáhal, aby súd uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť 2.097,62 eur s príslušenstvom, titulom elektriny za cenu na straty za obdobie 1/2015 – 2/2015 a žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť 61.014,81 eur s príslušenstvom, titulom doplatku za obdobie 2/2015 – 3/2015.

3. Žalobu odôvodnil tým, že je výrobcom a dodávateľom elektriny z fotovoltaickej elektrárne, ktoré zariadenie bolo uvedené do prevádzky 26.4.2011. V súvislosti s podporou podľa zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o podpore“) bola medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade uzavretá dňa 2.5.2011 Zmluva o dodávke elektriny a doplatku

za elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie a vysokoúčinnou kombinovanou výrobou a prevzatí zodpovednosti za odchýlku č. OZE_193_2011 („Zmluva o dodávke a doplatku 2011“), ktorá bola s účinnosťou od 1.1.2015 nahradená Zmluvou o dodávke a doplatku 2015, uzavretou dňa 9.12.2014 medzi žalobcom, žalovaným v 1. rade (ako osobou poverenou žalovaným v 2. rade k výkupu elektriny za cenu na straty) a žalovaným v 2. rade. Žalobcovi bola rozhodnutím ÚRSO č. 0651/2014/E-OZ, schválená cena elektriny pre stanovenie doplatku 382,61 eur/MWh. Cena elektriny na straty pre rok 2015 predstavovala 44,0150 eur/MWh. Žalobca zaslal ÚRSO formulár pre uplatnenie si podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Rovnaký formulár „Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ zo dňa 29.5.2014, ktorý obsahoval aj text deklarácie uplatnenie si podpory v roku 2015 s uvedením predpokladaného množstva dodanej elektriny bol zaslaný aj žalovanému v 2. rade v poštovej zásielke č. RP909909963SK zo dňa 3.6.2014 spolu s faktúrou č. 005/2014 a jej prílohou. Po 15.8.2014 zaslal žalovaný v 2. rade žalobcovi list zo dňa 10.10.2014 („Sprievodný list“) spolu s priloženým návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 s predpokladanou účinnosťou od 1.1.2015. Žalobca podpísal návrh Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 dňa 13.10.2014 a zaslal ho žalovanému v 2. rade. Žalovaný v 2. rade po tom, ako obdržal návrh Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 podpísaný za žalobcu, podpísal uvedenú zmluvu sám dňa 21.11.2014 a zabezpečil jej podpis za žalovaného v 1. rade dňa 9.12.2014. Následne dňa 10.12.2014 žalovaný v 2. rade zaslal plne podpísanú Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 žalobcovi spolu aj so sprievodným listom zo dňa 10.12.2014 s inštrukciou k fakturácii podľa nej pre rok 2015. Žalovaní následne namietali, že žalovaný v 2. rade neeviduje splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015 v termíne do 15.8.2014, v dôsledku čoho si žalobca nemôže uplatňovať podporu s poukazom na znenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore. Podľa tvrdenia žalovaných, podateľňa eviduje ako obsah prijatej poštovej zásielky č. RP909909963SK zo dňa 3.6.2014 iba faktúru č. 005/2014. Uvedená podateľňa pritom fungovala ako spoločná a nerozlíšená podateľňa pre viaceré spoločnosti, vrátane žalovaných, čo odporovalo § 32 ods. 10 zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Táto podateľňa však fungovala bez stanovených pravidiel a iba intuitívne. Pri prijíme zásielok, obsahujúcich viaceré listiny evidovala iba príjem jednej listiny (dokumentu). Uvedené jednoznačne vyplýva zo svedeckej výpovede pracovníčky uvedenej podateľne zo dňa 7.9.2016 v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 33Cb/70/2015. Obsahom poštovej zásielky č. RP909909963SK bol aj formulár „Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ zo dňa 29.5.2014, čo potvrdzuje svedecká výpoveď A. B. v konaní vedenom pod sp.zn. 26Cb/128/2015 z 3.10.2017. Ďalej žalobca poukázal, že Zákon o podpore predpokladá zákonnú kontrakčnú povinnosť žalovaného v 2. rade vo vzťahu k výrobcovi elektriny z OZE a VÚKVET ohľadne odberu elektriny za cenu na straty a doplatok, pričom listom žalovaného v 2. rade zo dňa 10.10.2014 spolu s priloženým návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 bolo deklarované, že žalovaní sú povinní (t.j. uznávajú, že sú povinní) poskytovať žalobcovi podporu aj pre rok 2015, teda uznávajú svoj uvedený záväzok. Procesným dôsledkom uznania záväzku je nevyhnutnosť aplikácie § 192 C.s.p. Dokonca, ak by aj neexistovala Zmluva o dodávke a doplatku 2011, potom by bolo potrebné posúdiť Sprievodný list žalovaného v 2. rade zo dňa 10.10.2014 spolu s návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 ako návrh zmluvy (ktorý je právnym úkonom a vyvoláva právne účinky), a to aj z pohľadu výkladových pravidiel právneho úkonu obsiahnutých v § 266 Obchodného zákonníka. Ďalej žalobca poukázal, že jeho zariadenie bolo uvedené do prevádzky pred 1.1.2014, teda sa na neho vzťahuje § 18e ods. 1 Zákona o podpore. Právna norma obsiahnutá v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore má dispozitívnu povahu, pričom Zmluva o dodávke a doplatku 2015 obsahuje iné dojednanie (resp. zmluvnú úpravu) oproti zákonnej úprave.

4. Žalovaní žiadali žalobcom uplatnený nárok ako nedôvodný zamietnuť. Žalovaný v 1. rade poukázal, že je podnikateľom v energetike, no nie je subjektom, ktorému majú byť v zmysle Zákona o podpore adresované úkony potrebné na možnosť si uplatniť právo na podporu. Žalovanému v 1. rade bola zo strany žalovaného v 2. rade poskytnutá informácia, že žalobca si nesplnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, ktoré by ho oprávňovalo uplatniť si právo na podporu za rok 2015. Nesplnenie povinnosti žalobcu potvrdil aj ÚRSO. Zásielka, na ktorú žalobca poukazuje, neobsahovala skutočnosti požadované ustanovením § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Konanie a argumentácia žalobcu vzbudzuje dôvodné podozrenie, že žalobca sa len snaží využiť situáciu a zvrátiť následok nesplnenia tejto povinnosti tvrdením, že skutočnosti požadované predmetným zákonným ustanovením boli obsiahnuté v niektorej z jeho zásielok, ktoré tento zasielal na adresu žalovaného v 2. rade, obdobne ako výrobcovia zastupovaní totožným právnym zástupcom. Žalovaný v 2. rade ako adresát spornej zásielky, splnenie si oznamovacej povinnosti žalobcu neeviduje. Žalovanému v 2. rade do uplynutia

zákonom stanovenej lehoty nebolo doručené žiadne oznámenie, obsahujúce zákonom požadované údaje v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Zásielka s podacím číslom RP909909963SK, na ktorú žalobca odkazuje neobsahovala žalobcom uvádzané dokumenty, ale len faktúru č. 005/2014, ktorou si žalobca u žalovaného v 2. rade uplatnil doplatok za dodanú elektrinu za predošlý kalendárny mesiac. Splnenie povinnosti žalobcom voči žalovanému v 2. rade bolo už posudzované v konaní sp. zn. 26Cb/128/2015 a sp. zn. 26Cb/14/2016, kde súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobca si voči žalovanému v 2. rade svoju povinnosť nesplnil. Žalovaný v 2. rade nemá inú možnosť ako preukázať negatívne tvrdenie, že mu zásielka, na ktorú žalobca poukazuje, nebola doručená, než predloženou fotokópiou z knihy doručenej pošty a originálu obsahu skutočne doručenej zásielky, keďže v dotknutom období žiadnu zásielku so žalobcom uvádzaným obsahom o „Predpokladanej ročnej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ zo dňa 29.5.2014 neobdržal. Bez ohľadu na zápis v knihe doručenej pošty, dôkazné bremeno pri preukazovaní obsahu zásielky znáša žalobca ako odosielateľ, ktorý svoje tvrdenie o splnení svojej zákonnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore nepreukázal (viď uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/3/2008, sp. zn. 5Obo/163/2006, sp. zn. 4Obdo/252/2017 ako aj sp. zn. 2Obdo/7/2021 a uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/268/2011, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/231/2019, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/170/2018 ako aj rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/2/2020, sp. zn. 3Cob/98/2022, sp. zn. 3Cob/126/2022, sp. zn. 4Cob/179/2022 a sp. zn. 4Cob/180/2022). Zároveň žalobca v predošlých rokoch 2011 – 2013 zasielal žalovanému v 2. rade oznámenie o uplatnení podpory samostatne a nie spolu aj s ďalšími dokladmi. Žalovaní spochybnili vierohodnosť výpovede svedkyne B. s poukazom, že táto pri všetkých výrobcoch (Lesná Development s.r.o., 2. FVE HUMENNÉ s.r.o., žalobca), ktorí sú personálne a majetkovo prepojenými subjektmi uvádzala, že v roku 2014 oznámenie, ktoré malo byť súčasťou zásielky bolo doručované spolu s faktúrou, pričom v každom z konaní si na zásielky od ostatných výrobcov nespomína.

5. Súd prvej inštancie v odsekoch 24. až 26. odôvodnenia rozsudku uviedol listinné dôkazy predložené stranami, ktorými vykonal dokazovanie.

6. Súd prvej inštancie v odseku 27. odôvodnenia uviedol, ktoré skutkové tvrdenia považoval za nesporné.

7. Za sporný považoval súd prvej inštancie výklad ust. § 4 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore, výklad ust. § 18e zák. č. 309/2009 Z.z., ako aj interpretáciu trojstrannej zmluvy uzavretej dňa 9.12.2014. Sporným zostalo, či došlo k uznaniu nároku žalobcu, či si žalobca riadne a včas splnil svoju oznamovaciu povinnosť v roku 2014 v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore voči žalovanému v 2. rade.

8. Súd prvej inštancie poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 26.10.2021, sp.zn. 26Cb/128/2015.

9. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 3, § 4 (v znení účinnom do 31.12.2013 a od 1.1.2014), § 18e (účinným od 1.1.2014) zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov, upravujúce práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa § 269 ods. 1 a 2, § 323, § 407 ods. 2 a 3, § 266 Obchodného zákonníka.

10. Konštatoval súd prvej inštancie s poukazom na nález Ústavného súdu SR č. PL. 50/2015-148 zo dňa 22.3.2017, že ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore nie je v rozpore s článkom 1 ods. 1, článkom 13 ods. 4, článkom 20 ods. 1 a 4 a článkom 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

11. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na zoznam výrobcov, ktorý predložil žalovaný v 2. rade ÚRSO v rámci uplatnenia predpokladaných nákladov pre rok 2015, z ktorého vyplýva, že žalobca je uvedený pod číslom 52., kde je uvedené, že žalobca si povinnosť voči žalovanému v 2. rade nesplnil.

12. Z listu ÚRSO (Predloženie administratívneho spisu) zo dňa 23.1.2020 adresovaného súdu (v spore vedenom pod sp. zn. 26Cb/128/2015) bolo zistené, že žalobca bol zahrnutý medzi výrobcami elektriny pripojenými do distribučnej sústavy žalovaného v 2. rade, na základe ktorých prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy vyčíslil plánované náklady na prevádzkovanie systému na rok 2015. V návrhu ceny spravidla prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy zahŕňa do plánovaných nákladov všetkých

výrobcov elektriny, pričom v tomto čase nezohľadňuje či v daný rok výrobca má právo na podporu alebo nie. Skutočné zohľadnenie nákladov na rok 2015 vrátane toho, či výrobca elektriny mal nárok na podporu bolo predmetom korekcie, ktorá sa za rok 2015 vykonala v roku 2017 v samostatnom cenovom konaní (rok t +2). Úrad pristúpil v roku 2017 v cenovom konaní podľa § 14 ods. 11 a 12 zák. č. 250/2012 Z.z. v spojení s § 12 vyhl. č. 18/2017 Z.z. ku korekcii skutočných nákladov na doplatok pre výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnou kombinovanou výrobou. Jeden z podkladov pre korekciu je okrem iných aj prevádzkovateľom regionálnej distribučnej siete poskytnutý zoznam výrobcov elektriny na rok 2015 zohľadňujúci skutočné vyplatenie doplatku výrobcovi, ktorým pre daný rok vznikol nárok na vyplatenie doplatku. Úrad tento zoznam výrobcov elektriny zverejňuje na webovom sídle úradu. V zozname za rok 2015 bolo pri žalobcovi uvedené, že množstvo elektriny na doplatok je 0 MWh a výška doplatku v roku 2015 bola 0,- eur. Ako prílohy boli k listu pripojené plánované údaje o výrobcovi elektriny pre rok 2015 a zoznam výrobcov elektriny za rok 2015. V prílohe listu zo dňa 11.12.2014 žalovaný v 2. rade predložil ÚRSO zoznam zariadení na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a vysokoúčinnou kombinovanou výrobou s právom na podporu, ktoré si na rok 2015 nemôžu uplatňovať právo na podporu odberom elektriny za cenu elektriny na straty a doplatok. Žalobca je uvedený v bode 52. na zozname s tým, že v zozname v kolónkach o množstve vyrobenej elektriny v roku 2015 a výške doplatku nie sú u žalobcu uvedené žiadne údaje.

13. Súd prvej inštancie uviedol, že mal preukázať, že medzi stranami vznikol právny vzťah na základe zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku. Nebolo medzi stranami sporné, že žalobca je výrobcovi elektriny z obnoviteľných zdrojov. ÚRSO vydal dňa 16.10.2013 rozhodnutie, ktorým schválil žalobcovi na roky 2014 až 2026 pevnú cenu elektriny pre stanovenie doplatku. Žalovaný v 2. rade listom zo dňa 15.12.2014 oznámil žalobcovi nemožnosť uplatnenia si podpory pre kalendárny rok 2015 z dôvodu, že vo vzťahu k zdrojom prevádzkovaného žalobcom nedošlo v roku 2014 k splneniu všetkých zákonných náležitostí, ktoré sú nevyhnutným predpokladom na to, aby žalobcom prevádzkovaný zdroj požíval podporu vyrobenej a dodanej elektriny v kalendárnom roku 2015.

14. V zmysle čl. I bodu 1. písm. f) Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku (číslo zmluvy PDS: OZE_193_2011_15, číslo zmluvy VSE: OZE_193_2011_15_VSE) z 9.12.2014, žalovaný v 2. rade sa zaviazal žalobcovi zaplatiť doplatok v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

15. Novelou ust. § 4 ods. 3 Zákona o podpore, účinnou od 1.1.2014 nedošlo k zmene podmienok podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie. Podmienky podpory ako také ostali aj po 1.1.2014 nezmenené. Došlo len k zmene následkov nesplnenia si povinností výrobcov uvedených v ust. § 4 ods. 2 Zákona o podpore a to tak, že výrobca elektriny s právom na podporu, ktorý nesplní povinnosti podľa odseku 2, si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b) a c) na nasledujúci kalendárny rok.

16. Ani v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL.ÚS 50/2015-148 zo dňa 22.3.2017 táto sankcia uvedená v ust. § 4 ods. 3 Zákona o podpore, v znení platnom a účinnom od 1.1.2014, nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore s ústavou.

17. Ústavný súd v Náleze č. PL. ÚS 50/2015-148 z 22.03.2017 vyslovil, že v prípade ust. § 4 ods. 3 Zákona o podpore v znení od 1.1.2014 ide o novozavedenú sankciu, ktorá sa viaže na povinnosti výrobcov rovnako upravené v zákone /§ 4 ods. 2 písm. c)/ aj pred 1.1.2014. Preto aj keď u žalobcu došlo k uvedeniu zariadenia do prevádzky pred 1.1.2014, prechodné ustanovenie § 18e sa týka ustanovenia § 3, teda podmienok podpory výroby elektriny so zachovaním doterajšej úpravy, avšak práva a povinnosti stanovené v § 4 sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky. Navyše aj z ust. § 4 je zjavné, že výrobca musí spĺňať podmienky na získanie podpory podľa § 3 (v čase uvedenia do prevádzky) a až potom má právo na podporu. Nesplnením povinností ustanovených v § 4 výrobca nestráca právo na podporu, nemôže si ju len uplatniť na ďalší kalendárny rok. Nejde teda o ďalšiu podmienku podpory - ale o sankcie za nesplnenie povinností ustanovených v § 4.

18. Zákon o podpore dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 3 Zákona o podpore upravuje podmienky, ktoré je treba splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu. Pokiaľ podmienky splní, musí následne splniť povinnosti v zmysle § 4 Zákona o podpore a v prípade porušenia niektorej z povinností

uloženej subjektu s právom na podporu, je zákonom daná sankcia. Ustanovenie § 18e Zákona o podpore iba upravuje, že podmienky podpory výroby elektriny v prípade zmeny podmienok, zostávajú pre žalobcu zachované. Teda ak sa menia podmienky podpory, teda podmienky pre výrobcu, aby sa stal subjektom s právom na podporu a to po tom, ako sa žalobca takýmto subjektom stal, prípadné nové podmienky sa netýkajú v zmysle § 18e Zákona o podpore žalobcu, ale len nových subjektov. Ustanovenie § 18e ods. 1 má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 predmetného zákona a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31.12.2018. Ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore teda nemôže byť aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 3 Zákona o podpore v znení do 31.12.2018 (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/41/2020).

19. K tvrdeniam žalobcu týkajúcim sa uznania záväzku žalovaným v 2. rade s poukazom na jeho úkony po 15.8.2014 ako aj na uzavretie Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku (číslo zmluvy PDS: OZE_193_2011_15, číslo zmluvy VSE: OZE_193_2011_15_VSE) z 9.12.2014 (účinné od 1.1.2015) súd prvej inštancie uviedol, že tieto už boli tiež posúdené Krajským súdom v Košiciach v uznesení sp. zn. 2Cob/137/2018 zo dňa 28.6.2019 a to v bodoch 55. až 62. jeho odôvodnenia. Odvolací súd dospel k záveru, že dokumenty uvádzané žalobcom nie sú uznaním záväzku žalovaného v 2. rade platiť doplatok za dodávku elektriny a cenu za straty v roku 2015. Uznanie záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka je zabezpečovacím inštitútom, a to v tom zmysle, že zlepšuje procesné postavenie veriteľa tým, že mu uľahčuje vymôcť splnenie pohľadávky (existencia záväzku sa v čase uznania predpokladá, pri súdnom spore dôkazné bremeno o neexistencii uznaného záväzku zaťažuje žalovaného). Uznanie záväzku (urobené dlžníkom) teda musí byť písomné, adresované veriteľovi a záväzok musí byť určený jednoznačne (bez špeciálnych požiadaviek na jeho určitosť). Právny úkon uznania môže byť súčasťou aj iných právnych úkonov dlžníka, avšak pre jeho platnosť sa vyžaduje splnenie vyššie uvedených zákonných podmienok. Z obsahu uvedených dokumentov, skutočnosť, že žalovaný v 2. rade uznáva, t.j. deklaruje, že má voči žalobcovi záväzok v roku 2015 platiť doplatok, nevyplýva. Preto je nenáležitá ani argumentácia žalobcu o prenose dôkazného bremena na žalovaného. Právo žalobcu na podporu nezaniklo (čo deklarujú vyššie uvedené dokumenty), ale vzhľadom na nesplnenie povinností ustanovených v § 4 si ho žalobca nemôže uplatniť v kalendárnom roku 2015. Rovnako posúdil otázku uznania nároku Krajský súd v Košiciach v rozsudkoch sp.zn. 4Cob/179/2022 a sp.zn. 4Cob/180/2022.

20. Zmluvou o dodávke a doplatku 2015 sa žalovaný v 2. rade a žalobca dohodli na ukončení pôvodnej zmluvy o dodávke elektriny s účinnosťou k 31.12.2014 a spolu so žalovaným v 1. rade sa dohodli na nových podmienkach vzájomného zmluvného vzťahu s účinnosťou od 1.1.2015 na celé zvyšné obdobie trvania práva žalobcu na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o podpore. Takéto dojednanie o zmene zmluvných podmienok vzájomného zmluvného vzťahu formou zániku pôvodného zmluvného vzťahu a vzniku úplne nového zmluvného vzťahu nie je možné považovať za uznanie záväzku. Vzhľadom na zánik pôvodnej zmluvy o dodávke a doplatku medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade s účinnosťou k 31.12.2014, záväzok žalovaných uhrádzať žalobcovi podporu elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie pre rok 2015 mohol vzniknúť až novou zmluvou o dodávke elektriny s účinnosťou na rok 2015, za predpokladu, že by si žalobca v roku 2014 splnil riadne a včas všetky svoje zákonné povinnosti, vrátane povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore.

21. Podstatou uznania záväzku nie je vznik nového záväzku, ale len potvrdenie existencie už existujúceho záväzku. Navyše žalovaní nikdy žiadnym spôsobom neprejavili vôľu uznať žiaden záväzok voči žalobcovi na podporu vo forme doplatku ani odberu elektriny za cenu na straty, a to ani pre rok 2015 a takúto vôľu žalovaní nikdy ani nemali, a už vôbec nie vo vzťahu k podpore vo forme výkupu elektriny za cenu elektriny na straty a doplatok nad rozsah stanovený Zákom o podpore. Na strane žalovaných teda nebola nie len prejavená, ale vôbec ani daná vôľa uznať akýkoľvek záväzok voči žalobcovi.

22. Zmluva o dodávke a doplatku 2015, k uzavretiu ktorej došlo po 15.8.2014 (kedy žalovaný musel vedieť o prípadnom nesplnení povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015) nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti došlo. Žalobcom prezentovaná konštrukcia o obsahu zmluvy a o tom, že jej predmetom mala byť údajne aj podpora nad rámec stanovený Zákom o podpore, je v priamom rozpore so samotným textom zmluvy o dodávke elektriny a doplatku, z ktorej znenia je jednoznačne zrejmé, že predmetom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 je výlučne podpora vyrobenej a dodanej elektriny v rozsahu a za podmienok stanovených

všeobecne záväznými právnymi predpismi, t.j. v rozsahu stanovenom Zákonom o podpore. S uvedenou argumentáciou žalobcu sa už vysporiadal Krajský súd v Košiciach vo svojich rozsudkoch sp.zn. 4Cob/179/2022, sp.zn. 3Cob/126/2022 a sp.zn. 4Cob/180/2022. Zo Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 a z jej obsahu (a vzájomnej písomnej korešpondencie) nevyplýva, že by si predmetnou zmluvou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia. Naopak z uzatvorenej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi. Z uvedeného dôvodu je akékoľvek polemizovanie strán sporu o dispozitívnosti, resp. kogentnosti a možnosti sa odchýlenia od ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore bez právneho významu. V prejednávanej spore nebolo zo strany žalobcu preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovaných bolo poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca právo na podporu má (čo deklaruje uvedená zmluva), avšak pre ten-ktorý kalendárny rok si ju môže uplatniť len ak splní podmienky v § 4 ods. 2 písm. c). Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) stanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, ku komu smeruje (vôľa) a v akom rozsahu. Nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege na nasledujúci kalendárny rok. Uzatvorenie zmluvy o dodávke elektriny, zodpovednosti za odchýlku a doplatku je len jedným (nie však výlučným) z predpokladov na reálne nadobudnutie podpory v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o podpore a splnenie tohto predpokladu, žiadnym spôsobom nenahrádza splnenie ďalších zákonom stanovených predpokladov a rovnako ani zákonom stanovených povinností žalobcu Zákonom o podpore obligatórne vyžadovaných pre reálne nadobudnutie podpory v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) a c) zákona, vzhľadom k čomu takáto zmluva nie je spôsobilá akokoľvek ovplyvniť právne účinky sankcie v podobe nepriznania podpory v neprospech žalobcu, nakoľko tieto právne účinky sankčnej povahy nastupujú ex lege a to bez ohľadu na (ne)vôľu zmluvných strán. Zmluva o dodávke elektriny, zodpovednosti za odchýlku a doplatok je len prostriedok, prostredníctvom ktorého si žalovaní plnia svoje Zákonom o podpore stanovené povinnosti voči konkrétnym výrobcom elektriny.

23. Žalobca sa vo svojich podaniach domáha tiež interpretácie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 ním požadovaným spôsobom s poukazom na aplikáciu § 266 Obchodného zákonníka. Aplikácia jednotlivých ustanovení § 266 Obchodného zákonníka prichádza do úvahy v prípade, ak prejav vôle nie je celkom určitý a existujúcu neurčitost' je potrebné odstrániť výkladom prostredníctvom zákonom stanovených interpretačných pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka. Uvedená situácia neurčitosti prejavu vôle však nie je v prípade Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, daná. Z jej znenia je jednoznačne zrejmé, že predmetom zmluvy je výlučne podpora vyrobenej a dodanej elektriny v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi. V zmysle bodu 2. preambuly zmluvy je: „Odber elektriny na základe tejto Zmluvy zabezpečovaný Odberateľom ako osobou poverenou PDS v súlade so zákonom č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o podpore).“ Predmetom zmluvy je v zmysle bodu 1.: a) „Závazok Výrobcu odovzdať elektrinu Odberateľovi v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o podpore a odovzdať údaje o vyrobenej elektrine podľa ustanovení Prevádzkového poriadku, b) Závazok Odberateľa odobrať vo vlastnom mene a na vlastný účet od Výrobcu elektrinu podliehajúcu § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o podpore za cenu za dodávku elektriny podľa tejto zmluvy, c) Závazok Odberateľa Výrobcovi zaplatiť za odobranú elektrinu určenú cenu, d) Závazok Odberateľ prevziať zodpovednosť za odchýlku Výrobcu v zmysle § 3 ods. 1 písm. d) Zákona o podpore, e) Závazok Výrobcu vyrobiť elektrinu spôsobom, na ktorý sa vzťahuje podpora vo forme doplatku v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) Zákona o podpore a zároveň odovzdať údaje o takto vyrobenej elektrine PDS v súlade s Prevádzkovým poriadkom PDS, f) Závazok PDS v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a spôsobom v tejto zmluve uvedeným zaplatiť výrobcovi doplatok podľa cenového rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví vydaného výrobcovi.“ V texte zmluvy je teda jednoznačne zafinované, že jej predmetom je poskytovanie doplatku a odberu elektriny za cenu elektriny na straty v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, t.j. v rozsahu predpokladanom Zákonom o podpore, nie nad rámec Zákonom o podpore stanoveného rozsahu. V danom prípade nie je dôvod, aby súd prvej inštancie vykonal dokazovanie na výklad prejavu vôle premietnutého do Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 podľa § 266 Obchodného zákonníka, ktorého sa žalobca domáha v konaní. Vo vzťahu k § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka je možné uviesť, že vôľou žalovaných bolo výlučne poskytovanie podpory v rozsahu stanovenom Zákonom o podpore, tak ako to vyplýva aj zo samotného textu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015. Žalobcovi bolo a muselo byť, tak ako všetkým ostatným výrobcom v obdobnom postavení ako žalobca, známe, že sa jedná výlučne o podporu v Zákonom o podpore stanovenom rozsahu. Žalobca sa teda nemal dôvod domnievať, že práve v jeho prípade, napriek tomu, že takýto obsah zmluvy nikdy

nebol medzi stranami sporu vzájomne komunikovaný, a podpora nad rámec Zákona o podpore nebola zo strany žalovaných žalobcov ani žiadnym iným výrobcom elektriny z obnoviteľných zdrojov energie ani nikdy v minulosti poskytovaná, by malo dôjsť zo strany žalovaných k poskytovaniu podpory nad rámec stanovený Zákonom o podpore a za iných podmienok ako stanovuje Zákon o podpore. Ani aplikáciou § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka teda nie je možné dospieť k záveru, ktorého sa domáha žalobca o tom, že predmetom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 mala byť údajne podpora nad rámec stanovený Zákonom o podpore. Pri výklade zmluvy podľa ust. § 266 ods. 2 Obchodného zákonníka je rozhodujúci objektívny význam prikladaný zmluve zo strany akéhokoľvek iného subjektu v postavení adresáta zmluvy. V danom prípade vzhľadom na to, že rovnaké zmluvy za rovnakých podmienok (po dátume 15.8.2014, t.j. po dátume, dokedy mala byť splnená povinnosť výrobcov v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore), s rovnakým obsahom a na rovnaké obdobie trvania zmluvy, boli zo strany žalovaných na prelome rokov 2014/2015 uzatvárané celoplošne so stovkami ďalších výrobcov v postavení adresátov predmetnej zmluvy, t.j. v postavení rovnakom ako sám žalobca, je možné objektívny význam, ktorý by prejavu vôle premietnutého do obsahu zmluvy prikladal akýkoľvek iný subjekt v postavení adresáta zmluvy o dodávke a doplatku, t.j. v postavení žalobcu, vyvodiť práve z významu, ktorý predmetnej zmluve o dodávke elektriny a doplatku prikladali ostatní výrobcovia, ktorí boli adresátmi predmetnej zmluvy o dodávke a doplatku. Ostatní výrobcovia ako adresáti, ktorým bol návrh zmluvy určený, t.j. iné osoby v postavení žalobcu, prikladali zmluve o dodávke a doplatku práve význam, ktorý bol zmluvou o dodávke a doplatku určený a sledovaný samotnými žalovanými, teda, že sa jedná o zmluvu týkajúcu sa zákonnej podpory poskytovanej zo strany žalovaných spôsobom stanoveným Zákonom o podpore a v rozsahu stanovenom Zákonom o podpore. Ostatní výrobcovia (okrem výrobcov prepojených prostredníctvom spoločníka C. B.) v rovnakom postavení ako žalobca nenamietali obsah zmluvy, ani že by obsahom zmluvy mala byť podpora nad rozsah stanovený zákonom. Rovnako nie je možné dospieť k záveru, ktorého sa domáha žalobca o tom, že predmetom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 mala byť údajne podpora nad rámec stanovený Zákonom o podpore, ani aplikáciou § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka. Žalobca a žalovaný v 2. rade sú vo vzájomnom zmluvnom vzťahu v súvislosti s poskytovaním podpory podľa Zákona o podpore od roku 2011, pričom ani predmetom pôvodného zmluvného vzťahu uzavretého medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade nikdy nebolo poskytovanie podpory nad rámec a nad rozsah stanovený Zákonom o podpore, ale predmetom vzájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade bolo vždy aj na základe predchádzajúceho zmluvného vzťahu, výlučne poskytovanie podpory v rozsahu stanovenom Zákonom o podpore a za podmienok stanovených Zákonom o podpore. Rovnako nebolo poskytovanie podpory v rozsahu nad rámec a nad rozsah stanovený Zákonom o podpore a za podmienok odlišných od podmienok stanovených Zákonom o podpore nikdy ani predmetom žiadnych vzájomných predzmluvných rokovaní strán sporu, a to ani pri uzatváraní pôvodnej zmluvy o dodávke elektriny a doplatku a rovnako ani pri uzatváraní novej zmluvy o dodávke a doplatku. V danom prípade sa nejedná o prejav vôle pripúšťajúci rôzny výklad, hoci sa takéhoto výkladu žalobca domáha, preto nie je dôvod na aplikáciu § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka a na jeho aplikáciu nie sú splnené zákonom požadované podmienky.

24. Žalobca vo svojich podaniach poukazuje tiež na údajnú dispozitívnosť ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a dispozitívnosť § 4 ods. 3 Zákona o podpore, ktorú vyvodzuje zo skutočnosti, že predmetné zákonné ustanovenia obsahujú právne normy súkromnoprávnej povahy. Z uzatvorenej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi. Z uvedeného dôvodu je akákoľvek polemika žalobcu o dispozitívnosti a možnosti sa odchýlenia od ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore bez právneho významu, na čo poukázal vo svojich obdobných rozhodnutiach aj Krajský súd v Košiciach. Z obsahu zákonného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore ako aj zo samotného nálezu sp. zn. PL. ÚS 50/2015 je zrejmé, že povinnosti stanovené výrobcom ustanovením § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore sú povinnosťami obligatónnymi, ktoré sú povinní plniť si všetci výrobcovia elektriny s právom na podporu. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore tvorí s ustanovením § 4 ods. 3 Zákona o podpore jeden celok a predstavuje hypotézu a dispozíciu jednej a tej istej právnej normy, pričom ustanovenie § 4 ods. 3 predstavuje sankciu tej istej právnej normy, je potrebné dospieť k záveru o kogentnom charaktere celej dotknutej právnej normy tvorenej § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a § 4 ods. 3 Zákona o podpore ako celku. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 299/2017, sp. zn. PL. ÚS 50/2015 ako aj sp. zn. IV. ÚS 491/2018 je jednoznačne zrejmé, že v prípade povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore sa jedná o obligatónnu zákonnú povinnosť výrobcu, ktorú je tento povinný pravidelne opakovane v zákonom stanovenej lehote a so zákonom stanoveným obsahom plniť. Zákon o podpore nespĺnenie predmetnej

zákonom stanovenej povinnosti sankcionuje následkom v podobe obligatórnej nemožnosti uplatnenia si podpory dotknutého výrobcu na celý ďalší nasledujúci kalendárny rok v zmysle § 4 ods. 3 Zákona o podpore, ktorú sankciu Ústavný súd SR považuje za ústavne súladnú a žiaducu. Ustanovenia Zákona o podpore sú prioritne kogentného charakteru a predstavujú oprávnenú a žiaducu ingerenciu štátu do súkromnoprávneho vzťahu medzi výrobcami elektriny a prevádzkovateľmi distribučnej sústavy, ktorú skutočnosť potvrdzuje aj uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 299/2017, ktoré jednoznačne konštatuje, že štát do súkromnoprávneho vzťahu týkajúceho sa nároku výrobcu elektriny s právom na podporu voči prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy v zmysle § 4 ods. 1 Zákona o podpore, oprávnené a odôvodnené zasiahol úpravou kogentných noriem, či verejnoprávnych povinností subjektov súkromnoprávneho vzťahu. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 299/2017, sp. zn. PL. ÚS 50/2015 ako aj sp. zn. IV. ÚS 491/2018 je jednoznačne zrejmé, že v prípade povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore sa jedná o kogentnou normou stanovenú obligatórnu zákonnú povinnosť výrobcu, ktorú je tento povinný pravidelne opakovane v zákonom stanovenej lehote a so zákonom stanoveným obsahom plniť. Zákon o podpore nesplnenie predmetnej zákonom stanovenej povinnosti sankcionuje následkom v podobe obligatórnej nemožnosti uplatnenia si podpory dotknutého výrobcu na celý ďalší nasledujúci kalendárny rok v zmysle § 4 ods. 3, ktorú sankciu Ústavný súd SR považuje za ústavne súladnú a žiaducu. Zákonodarca ustanovil výrobcom určité povinnosti, ktorých splnením podmienil nárokovateľnosť ich zákonom garantovaných práv a s ktorých nesplnením spojil sankciu v podobe zániku nároku na uplatnenie ich zákonom garantovaných práv. V prípade dotknutej právnej normy obsiahnutej v ustanoveniach § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a § 4 ods. 3 Zákona o podpore sa jedná o štátom zvolený spôsob regulácie určitého súkromnoprávneho vzťahu, ktorá má byť regulovanými subjektmi dodržiavaná, a od ktorej regulácie nie je možné sa súkromnými subjektmi svojvoľne odchýliť. Vzhľadom na znenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore ako aj závery nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 50/2015 a sp. zn. II. ÚS 299/2017 mal súd prvej inštancie za to, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, je ustanovením kogentným.

25. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Žilina, sp.zn. 10Cb/287/2014, predloženého žalobcom súd prvej inštancie uviedol, že predmetné rozhodnutie nebolo preskúmané súdom vyššej inštancie a nepredstavuje rozhodnutie vyšších súdnych autorít a nemôže založiť ustálenú rozhodovaciu prax podľa článku 2 ods. 2 C.s.p., preto na predmetné rozhodnutie neprihliadal. Uvedený rozsudok rieši iný právny problém a pre tento prípad nemá právny význam, čo potvrdil aj Krajský súd v Košiciach vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cob/41/2019.

26. Uviedol súd prvej inštancie, že nemal dôvod neveriť vyjadreniu ÚRSO uvedenému v liste (Predloženie administratívneho spisu) zo dňa 23.1.2020 adresovaného súdu. Aj keď žalobca poukázal na to, že v zozname boli zahrnutí výrobcovia, pre ktorých ÚRSO vydal rozhodnutie v neskoršom období, podľa vyjadrenia úradu skutočné zohľadnenie nákladov na rok 2015 vrátane toho, či výrobca elektriny mal nárok na podporu bolo predmetom korekcie, ktorá sa za rok 2015 vykonala v roku 2017 v samostatnom cenovom konaní (rok t +2). ÚRSO pristúpil v roku 2017 v cenovom konaní podľa § 14 ods. 11 a 12 zák. č. 250/2012 Z.z. v spojení s § 12 vyhl. č. 18/2017 Z.z. ku korekcii skutočných nákladov na doplatok pre výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnou kombinovanou výrobou, pričom v zozname za rok 2015 bolo pri žalobcovi uvedené, že množstvo elektriny na doplatok je 0 MWh a výška doplatku v roku 2015 bola 0,- eur.

27. Dôvodil súd prvej inštancie, že podstatným pre posúdenie žaloby bolo vyhodnotiť, či žalobca má alebo nemá nárok na podporu. Vo vzťahu k tomuto nároku uplatnenom žalobou, bolo podstatné vyhodnotenie, či žalobca podľa ním poskytnutých tvrdení a k tomu doložených dôkazov si splnil zákonom uloženú notifikačnú povinnosť, vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Pre rozhodnutie vo veci samej je teda právne významná iba skutočnosť, či žalobca doručil/nedoručil žalovanému v 2. rade formulár „Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ zo dňa 29.5.2014, pretože takúto povinnosť mu bez akýchkoľvek pochybností ukladá § 4 Zákona o podpore. Keďže žalobca tvrdil, že tento doklad doručil, preto ohľadom tejto ním tvrdenej skutočnosti, zaťažuje dôkazné bremeno jeho. Pri hodnotení dôkazov súd zásadne nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť, musí ale hodnotiť vykonané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a následne ustáliť, či strana, ktorú v konaní zaťažuje dôkazné bremeno, toto bremeno uniesla.

28. V konaní bolo preukázané, že podateľňa, prijímajúca zásielky aj pre žalovaného v 2. rade nefungovala spôsobom zaručujúcim označenie a zaevidovanie každého listinného podania nachádzajúceho sa v jednej doručenej zásielke (čo konštatoval Krajský súd v Košiciach v uznesení zo dňa 28.06.2019 sp. zn. 2Cob/137/2018), odvolací súd poukázal na to, že je potrebné hodnotiť skutočnosť doručenia/nedoručenia vo vzájomnej súvislosti so všetkými zisteniami získanými v procese dokazovania, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že voči ÚRSO si žalobca svoju povinnosť splnil.

29. Uviedol súd prvej inštancie, že nemal preukázané, že žalobca riadne a včas doručil žalovanému v 2. rade tlačivo označené ako Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29.5.2014. Podľa tvrdenia žalobcu predmetné tlačivo malo byť obsahom zásielky, ktorú podal na pošte dňa 3.6.2014. Jediným relevantným dôkazom na preukázanie skutočnosti, že zásielka podaná na pošte 3.6.2014 s podacím číslom RP909909963SK obsahovala aj predmetné oznámenie je výpoveď svedkyne A. A. B.. Vzhľadom na to, že menovaná je manželkou konateľa a spoločníka žalobcu, súd prvej inštancie mal pochybnosti o vierohodnosti jej výpovede. Dôkazné bremeno na preukázanie doručenia predmetného oznámenia o uplatnení podpory v danom prípade zaťažuje žalobcu. Samotná váha zásielky, resp. rozdiel medzi hmotnosťami jednotlivých zásielok doručovaných žalobcom žalovanému v 2. rade nemôžu preukázať obsah týchto zásielok. To znamená, že ani vyššia hmotnosť zásielky podanej na poštu dňa 3.6.2014 nepreukazuje, že obsahom zásielky bolo aj oznámenie zo dňa 29.5.2014. Navyše nebolo jednoznačne preukázané, prečo je rozdiel v hmotnosti medzi zásielkou, ktorá obsahovala iba faktúru a jej prílohu (0,014 kg) a zásielkou, ktorá údajne obsahovala len faktúru jej prílohu a predmetné oznámenie (0,050 kg) až taký veľký. To, či predmetná zásielka obsahovala ešte inú písomnosť, alebo bola v nej nejaká kancelárska spinka, alebo došlo k chybe pri vážení zásielky, nebolo preukázané. Svedkyňa A. B. nevedela uviesť čo okrem faktúry, jej prílohy a údajného oznámenia malo byť obsahom dotknutej zásielky. Výpoveď svedkyne A. B. nebola preukázaná inými dôkazmi a dôkazy predložené a označené žalobcom neboli spôsobilé preukázať obsah predmetnej zásielky, resp. to, že žalobca k 15.8.2014 riadne splnil svoju oznamovaciu povinnosť voči žalovanému v 2. rade. Skutočnosť, že zamestnankyňa podateľne žalovaného v 2. rade A. D. pripustila, že mohlo v určitých prípadoch dôjsť k chybe v použití pečiatky pri označovaní došlej pošty nepreukazuje, že tomu tak bolo aj v tomto konkrétnom prípade a ani to, že súčasťou zásielky bolo alebo nebolo predmetné oznámenie. Z predloženej knihy doručenej pošty súd prvej inštancie zistil, že nie je v nej zaevidované podanie žalobcu označené ako Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29.5.2014. Vzhľadom na zvolený spôsob doručovania odoslanej zásielky, nevie žalobca hodnoverne a preukázateľne doložiť, či predmetné oznámenie bolo, alebo nebolo doručené žalovanému v 2. rade. Relevantným dôkazom by mohla byť doručienka, ale takýto spôsob doručovania začal žalobca používať až v neskoršom období. Navyše tvrdenia svedkyne A. B. neboli preukázané žiadnymi inými dôkazmi.

30. Dôkazné bremeno ohľadom doručenia predmetného formulára a perfektnosti právneho úkonu žalobcu zaťažuje samotného žalobcu (viď aj uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/3/2008, sp. zn. 5Obo/163/2006, sp. zn. 4Obdo/252/2017 ako aj sp. zn. 2Obdo/7/2021 a Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/268/2011, rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/231/2019, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Cob/170/2018 ako aj Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4Cob/2/2020 a tiež sp. zn. 3Cob/98/2022, sp. zn. 3Cob/126/2022, sp. zn. 4Cob/179/2022 a sp. zn. 4Cob/180/2022).

31. Argumentáciu žalobcu o prenose dôkazného bremena pri preukazovaní doručenia zásielky a jej obsahu na žalovaného jednoznačne vyvracia, okrem vyššie uvedených rozhodnutí, aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obdo/7/2021, v rámci ktorého Najvyšší súd SR v bodoch 60. - 64. jednoznačne zdôrazňuje, že: „61. Dovolací súd zdôrazňuje, že v prípade sporu o doručení písomnosti dôkazné bremeno o doručení zaťažuje odosielateľa. Ak žalovaný ako adresát namietol doručenie spornej zásielky žalobcu zo dňa 12.8.2014 do jeho dispozičnej sféry, bolo úlohou konajúcich súdov prešetriť, či došlo k doručeniu žalobcom uvádzanej zásielky zo dňa 12.8.2014, to aj s akcentom na hmotnoprávny charakter (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.08.2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018; uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2020, sp. zn. 4 Obdo/90/2020; Nález Ústavného súdu SR zo dňa 22.03.2017, sp. zn.: PL. ÚS 50/2015). 62. Za danej situácie sa dôkazné bremeno zo strany žalovaného ako adresáta spornej zásielky zo dňa 12.8.2014 presunulo na žalobcu ako odosielateľa. (...) 63. Preto, ak konajúce súdy nepreniesli dôkazné bremeno zo žalovaného (adresáta) na žalobcu (odosielateľa), dopustili sa takého procesného postupu, ktorým konanie zaťažili vadou spočívajúcou v porušení zásady, podľa ktorej od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, resp. niečo, čo sa nikdy nestalo, keďže preukazovanie takejto negatívnej

skutočnosti je objektívne nemožné. 64. Žalovaný totiž nemá možnosť preukázať, že spornú zásielku žalobcu zo dňa 12.8.2014 (ako ani predmetné oznámenie o uplatnení podpory vrátane oznámenia o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny vyrobenej zariadením žalobcu z obnoviteľných zdrojov energie) od žalobcu neobdržal. Takáto požiadavka by bola popretím tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti.“ Najvyšší súd SR vo vyššie citovanom uznesení riešil práve otázku preukazovania doručenia jednostranného právneho úkonu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore zo strany výrobcu žalovanému v 2. rade, a teda jeho závery sú v plnom rozsahu aplikovateľné v predmetnom spore. Najvyšší súd SR vyhodnotil ako absolútne nesprávny postup všeobecných súdov nižšej inštancie, ktoré preniesli dôkazné bremeno preukazovania nedoručenia oznámenia o uplatnení podpory z výrobcu na žalovaného v 2. rade, ktorého súdy nižšej inštancie nútili preukazovať, že mu oznámenie o uplatnení podpory zo strany výrobcu nebolo doručené. Je teda zrejmé, že prenos dôkazného bremena pri preukazovaní nedoručenia písomnosti, ktorého sa domáha žalobca v tomto konaní, je v absolútnom rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj so samotnými princípmi spravodlivého procesu.

32. Žalobca sa snaží preukázať splnenie svojej povinnosti zásielkou odosielanou tretím subjektom - p. A. B., IČO: 41572149, s miestom podnikania: E. XXXX/XX, XXXXX D., ktorá na základe mandátnej zmluvy so spoločnosťou Adobe Development, s.r.o. vykonávala administratívne činnosti pre viaceré subjekty. V kontexte vyššie uvedeného ani žalobcom predložený podací lístok o odoslaní zásielky neznámeho obsahu s podacím číslom RP909909963SK na adresu žalovaného v 2. rade, v súlade s vyššie citovanou judikatúrou žiadnym spôsobom nepreukazuje, že obsahom predmetnej zásielky bola aj listina žalobcu s náležitosťami v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a že predmetné žalobcom predložené oznámenie bolo skutočne odoslané na adresu žalovaného v 2. rade a že toto bolo skutočne doručené do dispozičnej sféry žalovaného v 2. rade. Ani svedecká výpoveď p. B. jednoznačne nepreukázala doručenie žalobcom predloženého formulára žalovanému v 2. rade, nakoľko táto obsahovala viacero nezrovnalostí a navyše táto nie je podporená žiadnymi ďalšími dôkazmi. Žalobcom predložená fotokópia formulára datovaného dňom 29.5.2014 žiadnym spôsobom nepreukazuje, že predmetný žalobcom predložený formulár bol skutočne odoslaný na adresu žalovaného v 2. rade a že tento bol skutočne doručený do dispozičnej sféry žalovaného v 2. rade. Rovnako ani žalobcom predložený podací lístok o odoslaní zásielky s podacím číslom RP909909963SK na adresu žalovaného v 2. rade v súlade s nižšie citovanou judikatúrou žiadnym spôsobom nepreukazuje, že obsahom predmetnej zásielky bola listina s náležitosťami v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore.

33. Žalobca vo svojich vyjadreniach opiera svoju argumentáciu o prenose dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného v 2. rade o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/3/2011 a rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 32/2012. Aplikovateľnosť názorov obsiahnutých v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/3/2011 a v rozhodnutí Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 32/2012 na predmet tohto sporu takým spôsobom, akým sa ho dožaduje žalobca vo svojom vyjadrení, bol priamo vylúčený zo strany Najvyššieho súdu SR v jeho uznesení sp. zn. 2Obdo/16/2021. Uznesením sp. zn. 2Obdo/16/2021 Najvyšší súd SR potvrdil právny názor vyslovený Krajským súdom v Bratislave v jeho rozsudku sp. zn. 4Cob/170/2018, pričom sa vysporiadal aj s uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/3/2011 a tiež uznesením Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 32/2012. Najvyšší súd SR po oboznámení sa so skutkovým a právnym stavom posudzovaným zo strany Najvyššieho súdu SR v jeho uznesení, sp. zn. 4MCdo/3/2011 a skutkovým a právnym stavom posudzovaným zo strany Ústavného súdu SR v jeho uznesení, sp. zn. II. ÚS 32/2012 jednoznačne dospel k záveru o neaplikovateľnosti oboch vyššie uvedených rozhodnutí na predmet posudzovaného sporu. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2Obdo/16/2021 dôrazne upozorňuje, že: „...v konaní vedenom pod sp. zn. 4MCdo/3/2011 (na ktoré poukazuje aj žalobca v tomto konaní), Najvyšší súd SR ako súd dovolací konštatoval osobné prevzatie zásielky preukázateľne obsahujúcej výpoveď nájmu bytu žalovaným, ktorý aj napriek uvedenej skutočnosti v konaní preukázanej tvrdil opak, teda nedoručenie predmetnej výpovede. Inými slovami, žalobcovia dôkazné bremeno uniesli, a teda osvedčili, že výpoveď nájmu bola obsahom zásielky doručenej žalovanému. Nakoľko žalovaný doručenie výpovede nenamietal, dovolací súd nepovažoval zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom, za vecne správne, a preto napadnuté rozhodnutia súdov oboch inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.“ Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2Obdo/16/2021 konštatuje záver, že: „...dovolací súd dôkladným preskúmaním rozhodnutia vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 4MCdo/3/2011, má za to, že ho nie je možné aplikovať v prejednávacom spore, pretože v danom prípade konajúce súdy napriek

dôkazom produkovaným žalobcom vo svojich rozhodnutiach nekonštatovali, že by mali za preukázané doručenie sporného oznámenia v rámci listovej zásielky doručenej žalovanému. Z uvedeného dôvodu nemohlo byť povinnosťou žalovaného, aby dokazoval opak niečoho, čo súdy nemali za preukázané, teda dokazovanie nedoručenia oznámenia žalobcu v rámci listovej zásielky. V prípade, ktorý je predmetom tohto sporu, obdobne ako aj v prípade posudzovanom Najvyšším súdom SR v jeho uznesení sp. zn. 2Obdo/16/2021, nebolo zo strany žalobcu preukázané, že by žalobcom predložené oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny datované dňom 29.5.2014, bolo súčasťou spornej zásielky s podacím číslom RP909909963SK zo dňa 3.6.2014, a teda zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Z uvedeného dôvodu teda ani v prejednávanej spore vo veci samej nemohlo byť povinnosťou žalovaného v 2. rade, aby dokazoval opak niečoho, čo súd prvej inštancie nemal zo strany žalobcu za preukázané, t.j. nemohlo byť povinnosťou žalovaných, aby títo dokazovali nedoručenie oznámenia žalobcu v rámci listovej zásielky s podacím číslom RP909909963SK zo dňa 3.6.2014. Na rozdiel od skutkového stavu posudzovaného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/3/2011 a rozhodnutí Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 32/2012: (i) medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade v prejednávanej veci jednoznačne, preukázane a nesporne existoval iný dôvod vzájomnej poštovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade dňa 3.6.2014 v podobe fakturácie doplatku na elektrinu vyrobenú vo výrobnom zariadení žalobcu za mesiac máj 2014, (ii) žalovaní originálom reálne doručenej zásielky žalovanému v 2. rade a jej obálkou preukázali iný ako žalobcom tvrdý obsah zásielky, a to faktúru č. 005/2014 s jej povinnou prílohou. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2Obdo/16/2021 s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo 81/2010 v súvislosti s negatívnou dôkaznou teóriou výslovne zdôrazňuje, že: „...nakoľko preukázanie splnenia oznamovacej povinnosti žalobcom, dorúčením listovej zásielky, ktorej obsahom malo byť aj oznámenie, by malo za následok úspech žalobcu v konaní vo veci samej, jednalo sa o tvrdenie v prospech žalobcu, kedy dôkazné bremeno zaťažuje výlučne žalobcu a nemožno ho presúvať na žalovaného, aby dokazoval opak, hlavne opak niečoho, čo nie je bez akýchkoľvek pochybností preukázané.“ K uzneseniu Ústavného súdu SR zo dňa 13.03.2012, sp. zn. II. ÚS 32/2012, ktorým tiež argumentuje aj sám žalobca v tomto spore vo veci samej, Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2Obdo/16/2021 uvádza, že: „...ani toto nie je možné v danom prípade aplikovať na predmetnú situáciu.“ Najvyšší súd SR dospel k záveru o neaplikovateľnosti uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 13.03.2012, sp. zn. II. ÚS 32/2012 na predmet sporu z dôvodu, že zo znenia predmetného uznesenia Ústavného súdu SR je zrejme, že Ústavný súd SR sa námietkou sťažovateľov, podľa ktorej nebolo dostatočným spôsobom preukázané, že zásielka, ktorú sťažovateľka prevzala, obsahovala v sebe výpoveď z nájmu bytu, podrobnejšie ďalej nezaoberal. Mali za to, že Najvyšší súd SR sa vo svojom uznesení sp. zn. 2Obdo/16/2021 jasne a jednoznačne vysporiadal s argumentáciou žalobcu vo vzťahu k dôkaznému bremenu pri preukazovaní splnenia povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore ako aj pri preukazovaní obsahu zásielky, ktoré právne názory sú jednoznačne aplikovateľné aj na predmet sporu vo veci samej, a to vrátane záverov o neaplikovateľnosti uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/3/2011 ako aj neaplikovateľnosti uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 32/2012 na predmet sporu.

34. Oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore je prejavom vôle, ktorý musí byť v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Oznámenie ako jednostranný prejav vôle, musí byť dostatočne určitým spôsobom vyjadrený, aby nebol zameniteľný, resp., aby z tohto oznámenia bolo určitým a zrozumiteľným spôsobom vyjadrené, čo sa ním uplatňuje, požaduje. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2Obdo/18/2018 a následne tiež v uznesení sp. zn. 3Obdo/72/2019 ako aj v uznesení sp. zn. 3Obdo/116/2019 výslovne zdôraznil, že: „Logickým a gramatickým výkladom uvedeného ustanovenia je zrejme, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženéj povinnosti, inými slovami, ak výrobca elektriny oznámi uplatnenie podpory, avšak neuvedie predpokladané množstvo dodanej elektriny k určenému dátumu (alebo naopak), nesplní svoju oznamovaciu povinnosť riadne.“ Uvedený právny názor bol podrobený skúmaniu zo strany Ústavného súdu SR, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 52/2020 jednoznačne potvrdil správnosť uvedeného právneho názoru: „Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia správne identifikoval, že nejde len o oznamovaciu povinnosť o predpokladanom množstve dodanej elektriny, ale zároveň aj o oznámenie o uplatnení podpory subjektom súkromného práva u subjektu súkromného práva, ktoré je sankcionované...“ Z vyššie uvedeného je jednoznačne zrejme, že dôraz sa kladie na dôsledné určité a zrozumiteľné splnenie

oboch zákonom stanovených povinností výrobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Z vyššie citovanej ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít je jednoznačne zrejmé, že samotné oznámenie predpokladaného množstva dodanej elektriny je bez ďalšieho automaticky považované priamo aj za splnenie druhej zákonom stanovenej povinnosti, a to oznámenia o uplatnení podpory a druhu uplatňovanej podpory. Riadne splnenie oboch obligatórnych povinností výrobcov v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore vyžaduje, aby každá z oboch uvedených povinností bola splnená určito a zrozumiteľne. Riadnym a včasným splnením jednej z uvedených povinností v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, nie je možné automaticky považovať za splnenú aj druhú zákonnú povinnosť, tak ako to správne zdôraznil aj Najvyšší súd SR a Ústavný súd SR, len s odôvodnením, že ak by výrobca nemal v úmysle splniť obe povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, neplnil by predsa ani jednu z nich a keďže splnil jednu z nich, treba z toho automaticky dovodiť aj jeho záujem splniť aj druhú zákonom stanovenú povinnosť. Pre riadne a včasné splnenie každej z ustanovením § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore stanovených povinností, nepostačuje len samotná vôľa výrobcu splniť si takúto zákonom stanovenú povinnosť, ktorej existenciu výrobcovia (vrátane žalobcu), ale je potrebné, aby takáto vôľa bola určitým a zrozumiteľným spôsobom v zákonom stanovenom termíne aj prejavená a takýto prejav bol v zákonom stanovenom termíne doručený do dispozičnej sféry prevádzkovateľa distribučnej sústavy, čo sa v posudzovanom prípade nestalo. Navyše vôbec nie je dôležité a rozhodujúce to, akým spôsobom si výrobcovia (vrátane žalobcu) dokresľujú údajnú vôľu ex post v rámci prebiehajúcich súdnych konaní, ale to aká vôľa reálne existovala v dotknutom rozhodnom období a to, či a akým spôsobom bola táto v rozhodnom období prejavená a či sa takýto prejav vôle dostal v zákonom stanovenom termíne do dispozičnej sféry žalovaného.

35. V súvislosti so skúmaním obsahov iných dokumentov zasielaných výrobcami prevádzkovateľom distribučných sústav z rôznych iných dôvodov a/alebo za účelom plnenia iných zmluvných alebo zákonných povinností, je potrebné poukázať na právny názor Ústavného súdu SR, ktorý vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015 výslovne uvádza, že: „...plnenie tejto povinnosti nepredstavuje pre výrobcu elektriny z OZE mimoriadnu záťaž, keďže skupina poslancov sama tvrdí, že ide o informácie, ktoré sú obsahom iných dokumentov, ktoré sú výrobcovia elektriny povinní predkladať prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy podľa § 4 ods. 2 písm. a) a b) zákona. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že aj v prípade ak by zákon aj reálne vyžadoval od výrobcov elektriny duplicitné predkladanie určitých informácií, nemohol by takéto pochybenie zákonodarcu kvalifikovať ako pochybenie takej intenzity, na základe ktorého by musel bezvýhradne dospieť k záveru o nesúlade napadnutého ustanovenia Zákona o podpore s ústavou.“ Z vyššie uvedeného je zrejmé, že povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore sa môžu v prípade niektorých výrobcov obsahovo prekrývať s inými zákonnými alebo zmluvnými povinnosťami, avšak napriek tomu jednak samotný zákonodarca ako aj Ústavný súd SR považovali zakotvenie tejto povinnosti do normatívneho textu Zákona o podpore za účelné a žiaduce a rovnako zákonodarca ako aj Ústavný súd SR považovali za účelné a žiaduce riadne plnenie oboch dotknutých zákonných povinností (napriek ich prípadnej duplicitě) pod hrozbou sankcie v podobe straty nároku na podporu vyrobenej elektriny v celom nasledujúcom kalendárnom roku v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Opačným výkladom a aplikáciou § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore ako aj § 4 ods. 3 Zákona o podpore by bol popretý nie len právny názor Ústavného súdu SR, ale aj samotný zmysel a účel dotknutých právnych noriem.

36. Čo sa týka prípadnej „zaužívanej obchodnej praxe“ vo vzťahu k akceptovaniu splnenia povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore určitým spôsobom v predchádzajúcich rokoch, súd prvej inštancie uviedol, že je dôležité poukázať najmä na skutočnosť, že povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore bola síce súčasťou právneho poriadku už od roku 2010, avšak zákonodarca až s účinnosťou od 1.1.2014 zakotvil v rámci ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore sankciu, ktorá nastáva v prípade, ak zo strany výrobcov nedôjde k včasnému a riadnemu splneniu oboch zákonom stanovených povinností v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c). Pred 1.1.2014 teda prevádzkovatelia distribučných sústav a rovnako ani samotný žalovaný v 2. rade, nemali napriek riadnemu a včasnému nesplneniu ktorejkoľvek povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore zo strany ktoréhokoľvek výrobcu, možnosť pristúpiť k uplatneniu akejkoľvek sankcie a neposkytnúť výrobcovi podporu na vyrobenú elektrinu v ďalšom kalendárnom roku. Predmetná sankcia predstavuje objektívnu legislatívnu skutočnosť, ktorá nastáva ex lege bez toho, aby bol túto žalovaný spôsobilý akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, že sám zákonodarca úpravou legislatívy záväzným spôsobom modifikoval podmienky obchodnej spolupráce medzi stranami sporu, a teda poukazovanie na akúkoľvek zaužívanú obchodnú spoluprácu medzi stranami sporu, zodpovedajúcu obdobiu pred

1.1.2014, sa javí ako bezpredmetné vzhľadom na objektívny legislatívny vývoj. Uvedené však nebráni posudzovaniu zaužívanej praxe vo vzťahu k určitému spôsobu doručovania zásielok zo strany výrobcov voči žalovanému v 2. rade, nakoľko na túto skutočnosť nemala legislatívna zmena v podobe zakotvenia sankcie v zmysle § 4 ods. 3 Zákona o podpore žiaden vplyv. Medzi stranami sporu nikdy nebolo bežné zasielanie oznámenia o uplatnení podpory a o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny v nasledujúcom kalendárnom roku v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore žalobcom žalovanému v 2. rade ako súčasť akejkoľvek inej zásielky. Z predložených zásielok za predchádzajúce kalendárne roky 2011, 2012 a 2013 je naopak jednoznačne zrejmé, že medzi stranami sporu bola zaužívaná prax, že žalobca si plnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore vždy osobitnou zásielkou. Nikdy v období predchádzajúcom žalovanému obdobiu žalobca neplnil svoju povinnosť tak, že by oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) vložil ako súčasť do nejakej faktúry alebo akejkoľvek inej zásielky odosielanej na adresu žalovaného v 2. rade.

37. Zvýraznil súd prvej inštancie, že vo vzťahu k posudzovaniu splnenia povinnosti žalobcu voči žalovanému v 2. rade nie je relevantný ani odkaz na stanovisko ÚRSO zverejnené na jeho webovej stránke zo dňa 28.7.2014. Vzťah žalovaného v 2. rade a ÚRSO a (ne)záväznosť stanovísk ÚRSO vo vzťahu k posudzovaniu splnenia povinnosti výrobcu voči žalovanému, už boli zo strany Najvyššieho súdu SR a rovnako aj zo strany Ústavného súdu SR posudzované v súvislosti s interpretáciou povahy lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v dotknutom ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, kde bolo rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít jednoznačne ustálené, že vzťah medzi výrobcou elektriny a ÚRSO je pre posúdenie obsahu povinnosti výrobcu elektriny vo vzťahu s prevádzkovateľom distribučnej sústavy, irelevantný. Ústavný súd SR už vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015 zdôraznil, že: „Povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva. Na tom nič nemení skutočnosť, že povinnosť oznámiť skutočnosti, resp. informácie uvedené v § 4 ods. 2 písm. c) majú výrobcovia elektriny z OZE nielen vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, ale aj vo vzťahu k ÚRSO. Z koncepcie posudzovanej právnej úpravy ale zjavne vyplýva, že z hľadiska aplikácie § 4 ods. 3 Zákona o podpore je podstatný vzťah medzi výrobcami elektriny a prevádzkovateľmi regionálnych distribučných sústav. Tento záver potvrdzuje predovšetkým skutočnosť, že práva podľa § 4 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o podpore si výrobcovia elektriny môžu uplatňovať vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, a nie úradu, príp. inému orgánu verejnej správy.“ Následne Ústavný súd SR vo svojom uznesení č. k. IV. ÚS 491/2018-65 posudzoval relevantnosť odkazu na stanovisko ÚRSO zverejnené na jeho webovej stránke pri posudzovaní charakteru lehoty obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, pričom jednoznačne konštatoval, že: „Ústavný súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s tvrdením sťažovateľky, podľa ktorého ÚRSO nie je ako orgán štátnej správy s pôsobnosťou na úseku regulácie sieťových odvetví kompetentný podávať výklad všeobecne záväzných právnych noriem. Navyše, ÚRSO vo svojom stanovisku prezentuje len záver o tom, že lehota vyplývajúca z § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore je procesno-právna, avšak bez toho, aby zároveň uviedol, na podklade akých dôvodov k tomuto záveru sám dospel.“ Rovnako aj v stanovisku ÚRSO zo dňa 28.7.2014, ÚRSO len konštatuje, že výrobcovia, ktorí si splnili voči ÚRSO riadne a včas povinnosť v zmysle iného zákonného ustanovenia do 30.5.2014, nemusia opakovane voči ÚRSO plniť aj povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a táto povinnosť sa bude zo strany ÚRSO v prípade týchto výrobcov považovať za splnenú. Ani v prípade tohto stanoviska ÚRSO, rovnako ako v prípade stanoviska ÚRSO posudzovaného Ústavným súdom SR v jeho vyššie citovanom uznesení, nie je takéto stanovisko ÚRSO žiadnym spôsobom odôvodnené a nie je uvedené, akým spôsobom a na základe akých úvah a podkladov ÚRSO dospelo k takémuto záveru a takejto aplikácii § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, a navyše rovnako ako v predchádzajúcom stanovisku ÚRSO posudzovanom Ústavným súdom SR v jeho vyššie citovanom uznesení, ani predmetné stanovisko ÚRSO zo dňa 28.7.2014 nie je pre prevádzkovateľov distribučných sústav záväzná, a rovnako toto nie je ani možné považovať za správne. Najvyšší súd SR posudzoval relevantnosť a správnosť odkazu na stanovisko ÚRSO zverejnené na jeho webovej stránke pri posudzovaní charakteru lehoty obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore aj vo svojom uznesení judikatórnej povahy, sp. zn. 20Bdo/18/2018 kde zdôraznil, že: „V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že stanovisko ÚRSO charakterizujúce dotknutú lehotu za procesnoprávnu, nie je záväzná a v zmysle vyššie uvedeného ani správne, z ktorého dôvodu sa na takéto stanovisko nemožno úspešne dovolávať.“

38. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko žalobca svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore nespĺnil voči žalovanému v 2. rade v zákonom stanovenej lehote (do 15.8.2014),

nemôže si na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b) a c) na nasledujúci kalendárny rok, t.j. na rok 2015. Keďže oznamovaciu povinnosť je potrebné splniť periodicky každý rok, nie je možné akceptovať názor žalobcu, že si svoju povinnosť splnil predložením cenového rozhodnutia, uzavretím zmluvy, resp. iným dokladom obsahujúcim aj údaje, ktoré majú byť predmetom oznámenia. Aj keď zákon neustanovuje formu oznámenia, s prihliadnutím na požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti prejavu vôle, z jednostranného právneho úkonu, ktorým sa oznamovacia povinnosť plní, musí byť zrejmé, kto ho robí, komu je určený a čo sa ním sleduje, k čomu smeruje, resp. aké práva a povinnosti z neho majú vzniknúť. Vzhľadom na uvedené e-mailová správa doručená žalovanému v 2. rade dňa 30.1.2014 obsahujúca okrem iného aj rozhodnutie ÚRSO č. 0651/2014/E-OZ zo dňa 16.10.2013 nepreukazuje splnenie oznamovacej povinnosti žalobcu.

39. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie mal za to, že ani odpoveď žalovaného v 2. rade žalobcovi na e-mail zo dňa 30.1.2014 nie je možné považovať za dôkaz o splnení jeho oznamovacej povinnosti, nakoľko žalovaný výslovne neuviedol, že považuje oznamovaciu povinnosť za splnenú, pričom pripustenie možnosti fakturácie sa vzťahuje len na splnenie povinnosti v zmysle predloženého rozhodnutia ÚRSO zo dňa 16.10.2013. Takéto rozhodnutie však ako to už bolo vyššie uvedené nie je relevantným dokladom o splnení oznamovacej povinnosti.

40. Právo žalobcu na podporu nezaniklo, ale v dôsledku nesplnenia povinnosti vyplývajúcej zo zákona, ho nie je možné uplatniť v danom kalendárnom roku. Sankcia za nesplnenie povinnosti vyplýva priamo zo zákona a aj v zmysle predmetného nálezu Ústavného súdu SR nie je potrebné o nej rozhodnúť v správnom konaní, keďže sa jedná o vzťah medzi subjektami súkromného práva. Keďže žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom voči žalovaným v 1. a 2. rade, súd prvej inštancie žalobu voči žalovaným zamietol (výrok II. a III.)

41. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči neúspešnému žalobcu (výrok IV. a V.)

42. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to jeho výrokom II. až V., ktorými bola žaloba žalobcu voči žalovanému v 1. a 2. rade zamietnutá a výrokom o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel alebo zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p./; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p./; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p./ a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p./.

43. V úvodnej časti žalobca zhrnul konanie pred súdom prvej inštancie po skutkovej a právnej stránke. Zvýraznil, že žalovaní pri návrhu (10.10.2014) a ani pri uzavretí (9.12.2014) Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 s jej celou navrhnutou a dohodnutou účinnosťou už od 1.1.2015 a ani pri inštruovaní žalobcu k fakturácii podľa nej pre rok 2015 (10.12.2014) ani len náznakom nevyjadrili žiadnu výhradu, ktorá by smerovala k tomu, že žalobca nesplnil oznamovaciu povinnosť pre rok 2015 voči žalovanému v 2. rade v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore vo vtedy už uplynulom termíne (do 15.8.2014), resp. že by Zmluva o dodávke a doplatku 2015 nemala byť účinná, resp. v celosti plnená v roku 2015 (t.j. už od 1.1.2015). Žalovaní v čase jej uzavretia už museli vedieť o tom, či si žalobca splnil alebo nesplnil v termíne do 15.8.2014 oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015, teda či žalovaný v 2. rade a aj žalovaný v 1. rade (z poverenia žalovaného v 2. rade) aj budú v roku 2015 povinní poskytovať žalobcovi povinnú podporu. Žalobca poukazyval aj na to, že upretie žalovaných nárokov by za daného stavu muselo byť nevyhnutne založené iba na konštatovaní (čiastočnej) absolútnej alebo relatívnej neplatnosti súkromnoprávnej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 pre rok 2015, keďže táto bola bez akýchkoľvek pochybností bezvýhradne uzavretá po 15.8.2014. Podľa povahy veci by takáto (čiastočná) neplatnosť zmluvy (pre rok 2015) mohla byť daná iba vtedy, ak by bola zmluva v rozpore so zákonom alebo ak by bola žalovanými uzavretá v omyle, pričom by muselo ísť o právne relevantný a ospravedliteľný omyl, ktorého by sa žalovaní museli aj včas dovolať. Ani jeden z uvedených dôvodov (čiastočnej) neplatnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 (pre rok 2015) však neexistuje. Zákon o podpore sa nedotýka zmluvnej voľnosti strán, pretože neurčuje

obmedzenie (nezakazuje) uzatvoriť alebo plniť zmluvu o poskytovaní podpory pod následkom sankcie v iných prípadoch. Uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 pre rok 2015 viedla k opačným účinkom ako predvída § 4 ods. 3 Zákona o podpore, čo žalovaní museli vedieť. Ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore nemá kogentný charakter a predstavuje súkromnoprávnu sankciu. Ak by žalobca aj neoznámil pred uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 uplatnenie podpory žalovanému v 2. rade pre rok 2015, neodporuje to a nie je v nesúlade so všeobecne záväznými predpismi a Zákonom o podpore.

44. Zmluva o dodávke a doplatku 2015 a aj návrh na jej uzavretie jasne vyjadrujú a dokumentujú výslovný a bezvýhradný prejav vôle žalovaných uzavrieť po 15.8.2014 uvedenú zmluvu tak, aby táto celá nadobudla účinnosť už od 1.1.2015, čo znamená aj to, že žalovaný v 2. rade bude žalobcovi vyplácať doplatok už od 1.1.2015 a žalovaný v 1. rade bude z poverenia žalovaného v 2. rade odoberať elektrinu za cenu na straty od žalobcu už od 1.1.2015.

45. Ak by mala platiť argumentácia žalovaných (t.j. že Zmluva o dodávke a doplatku 2015 upravuje poskytovanie podpory striktne iba v rozsahu a za podmienok Zákona o podpore a zároveň že táto zmluva neobsahuje také ustanovenie, ktoré by sa odchyľovalo alebo by vylučovalo pre rok 2015 uplatnenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore), potom by muselo byť ustanovenie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 o jej celej účinnosti od 1.1.2015 interpretované iba tak, že celá a bezvýhradná účinnosť spomenutej zmluvy od 1.1.2015 sa v roku 2015 týka iba prevzatia zodpovednosti za odchýlku a nie aj doplatku a dodávky elektriny za cenu na straty, čo však z návrhu spomenutej zmluvy, z jej uzavretej verzie a ani zo sprievodnej komunikácie žalovaného v 2. rade a žalobcu vôbec nevyplýva a taktiež, že takáto neprímerane zužujúca interpretácia nie je možná a viedla by priam k zmene, resp. k prepísaniu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 v porovnaní s prejavom vôle, ktorý je v nej jasne a jednoznačne obsiahnutý ohľadne jej celej a bezvýhradnej účinnosti už od 1.1.2015.

46. Žalovaní až v priebehu konania začali tvrdiť, že takéto zmluvy boli uzavreté v rámci „celoplošného prezmluvnenia všetkých výrobcov elektriny z OZE bez rozdielu, či títo splnili povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore na rok 2015, čo ale z návrhu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, z jej uzavretej verzie a ani zo sprievodných listov žalovaného v 2. rade zo dňa 10.10.2014 a 10.12.2014 doručených žalobcovi nevyplýva, pričom týmto žalovaní zároveň uznávajú, že Zmluva o dodávke a doplatku 2015 obsahuje prejav vôle k poskytovaniu podpory pre žalobcu na rok 2015 bez ohľadu na to, či si žalobca splnil predmetnú oznamovaciu povinnosť alebo nie.

47. Žalobca zotrval na tvrdeniach, že dôkazné bremeno či v poštovej zásielke č. RP909909963SK bolo žalobcovo oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015, zaťažuje žalovaného v 2. rade (resp. aj žalovaného v 1. rade) v dôsledku: (i) uznania záväzku, (ii) podstatnej časovej a navyiac aj kauzálnej a vecnej súvislosti a (iii) zmarenia možnosti uniesť dôkazné bremeno žalobcu žalovaným v 2. rade. Vlastné úkony žalovaných po 15.8.2014 vzhľadom na svoju jednoznačnú časovú súvislosť a kauzálnu súhlasnú nadväznosť spôsobujú prenos dôkazného bremena na žalovaných. Žalobca namietal, že žalovaný v 2. rade do 15.8.2014 nevedol a nezabezpečoval evidenciu obsahu jemu doručených poštových zásielok úplným a hodnoverným spôsobom (s dopadom na možnosť preukazovania skutočného a úplného obsahu doručených zásielok) a napriek významným dôsledkom, ktoré pripisoval sám oznámeniam výrobcov elektriny z OZE o uplatnení podpory na rok 2015, týmto nevenoval náležitú, resp. osobitnú pozornosť a starostlivosť pri ich evidovaní. Uvedené bolo preukázané svedeckou výpoveďou A. D., čo konštatoval aj Krajský súd v Košiciach v uznesení z 28.6.2019, sp.zn. 2Cob/137/2018.

48. Splnenie alebo nesplnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015 je irelevantné aj s poukazom na ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore, keďže zariadenie žalobcu bolo uvedené do prevádzky dňa 26.4.2011 a podľa uvedeného ustanovenia bolo potrebné vo vzťahu k zariadeniu žalobcu aplikovať iba tie podmienky podpory výroby elektriny z OZE, ktoré boli dané právnou úpravou účinnou pred 1.1.2014, pričom podľa takejto právnej úpravy (účinnnej pred 1.1.2014) boli podmienky podpory (t.j. nadobudnutého práva a nároku na podporu) definované nielen v § 3 Zákona o podpore ale aj v § 4 ods. 2 písm. a) a b) v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore, nie však už v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore.

49. Žalobca ďalej namietal, že odôvodnenie napádaného rozsudku nevyhovuje kritériám podľa § 220 ods. 2 C.s.p., keďže vôbec nereaguje a neobjasňuje reakciu súdu prvej inštancie na argumentáciu

žalobcu: (i) o dispozitívnej povahe § 4 ods. 2 písm. c/ v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore; súkromnoprávnej povahe sankcie predpokladanej v § 4 ods. 3 Zákona o podpore; (ii) dezinterpretuje obsah Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 v prospech žalovaných a úplne opomína, že po tom, ako prípadne mohla nastúpiť pre rok 2015 súkromnoprávna sankcia predpokladaná ustanovením § 4 ods. 3 Zákona o podpore, sami žalovaní navrhli a aj dobrovoľne uzavreli so žalobcom Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 s jej celou a bezvýhradnou účinnosťou už od 1.1.2015, ktorá takto svojim obsahom jasne smeruje pre rok 2015 k opačnému výsledku, než aký predpokladá spomenutá súkromnoprávna sankcia; (iii) nereaguje a neobjasňuje reakciu súdu prvej inštancie na argumentáciu žalobcu ohľadne právne irelevantného omylu, resp. vnútornej a neprejavenej výhrady na strane žalovaných vo vzťahu k uzavretiu a plneniu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 práve pre rok 2015. Žalobca v tejto súvislosti poukázal, že súd prvej inštancie na jednej strane konštatuje, že kogentný alebo dispozitívny charakter právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore je v danej veci „bez právneho významu“, avšak vzápätí uvádza a zdôvodňuje, že predmetná právna norma má kogentný charakter, čo vytvára logickú rozpornosť.

50. Ďalej súd prvej inštancie na argumentáciu žalobcu o celej a bezvýhradnej účinnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 od 1.1.2015 vychádza z toho, že ustanovenia uvedenej zmluvy sú natoľko jasné a jednoznačné, že nie je namieste ich interpretácia podľa § 266 Obchodného zákonníka. Hneď nato však pristupuje k interpretácii týchto ustanovení práve podľa § 266 Obchodného zákonníka, a to úplne jednostranne (a aj nesprávne) tak, že doslovne preberá argumentáciu žalovaných.

51. Zároveň súd prvej inštancie ignoroval závery rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 10Cb/287/2014 - 471 z 21.11.2017 a to tak, že iba formalisticky (a nesprávne) uvádza, že tento „rieši iný právny problém a pre tento prípad nemá právny význam“, no neuvádza konkrétne, aký iný problém.

52. Súd prvej inštancie taktiež ignoruje a prepisuje záver právoplatného zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/137/2018 a odkláňa sa od svedeckej výpovede A. D., ktorá jednoznačne uviedla, že v prípade, ak v doručenej zásielke bola faktúra a ešte iné listiny, podateľňa evidovala iba príjem samotnej faktúry. Zároveň diskvalifikuje svedeckú výpoveď A. B.. Samotný príbuzenský vzťah svedkyne k účastníkovi konania nemôže byť dostatočným dôvodom pre spochybnenie objektívnosti svedeckej výpovede s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 276/2014-29. Nie je vyžadované, aby svedeckú výpoveď potvrdzoval aj iný dôkaz. Záver súdu prvej inštancie, že svedecká výpoveď A. B. „obsahovala viacero nezrovnalostí a navyše táto nie je podporená žiadnymi ďalšími dôkazmi“, bez špecifikácie konkrétnych nezrovnalostí je arbitrárny. V danom prípade nemôže byť dôkazom záznam podateľne žalovaného v 2. rade o obsahu doručenej poštovej zásielky č. RP909909963SK predložený až v priebehu konania vzhľadom k svedeckej výpovedi A. D., k zjavne nepresnému a neúplnému samotnému záznamu, ktorý sa týka predmetnej zásielky a aj vzhľadom k záveru uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/137/2018. Žalobca neporušil žiadnu právnu povinnosť, keď predmetný formulár zaslal v zásielke spolu s inými listinami. Súd prvej inštancie nesprávne zúžil posudzovanie splnenia oznamovacej povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore formalisticky a čisto iba na skúmanie preukázania samotného fyzického aktu doručenia predmetného oznámenia, ktoré bolo odoslané na adresu žalovaného v 2. rade v doručenej poštovej zásielke spolu s inými listinami. Súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal so zjavne nepresným záznamom v evidencii podateľne činnej pre žalovaného v 2. rade, keďže uvedený záznam je nepresný, keď uvádza, že obsahom zásielky bola iba faktúra 005/14 od odosielateľa „FVE HUMENNÉ“, pričom skutočným obsahom zásielky bola faktúra č. 005/2014 a jej príloha a odosielateľom bol žalobca s obchodným menom „2. FVE HUMENNÉ“. Súd prvej inštancie ignoroval a spochybňoval iba tvrdenia a dôkazy žalobcu a nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu uvádzanou v konaní predpísaným spôsobom, čím došlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom a dozvedieť sa o skutočných príčinách napádaného rozsudku.

53. Žalobca zvýraznil, že Zákon o podpore upravoval iba prevádzkovateľmi regionálnych distribučných sústav povinne poskytovanú podporu (na ktorú vzniklo právo a nárok výrobcom elektriny po splnení zákonom stanovených predpokladov), ktorej poskytovanie bolo prevádzkovateľom regionálnych distribučných sústav následne kompenzované, zároveň ale nebránil a nezakazoval, aby sa títo prevádzkovatelia alebo ním poverené osoby dobrovoľne zaviazali k poskytnutiu podpory aj bez splnenia Zákomom o podpore daných predpokladov, pričom v takýchto prípadoch im ale neboli náklady na takúto podporu kompenzované. Interpretovanie a aplikovanie Zákona o podpore bez náležitého

zohľadnenia vyššie uvedeného by znamenalo popretie súkromnoprávnej (resp. zmluvnej) autonómie súkromnoprávných subjektov a článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň by znamenalo aj postavenie takýchto súkromnoprávných subjektov do pozície, ktorá je vlastná iba štátnym orgánom.

54. Formulácia § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 Zákona o podpore nehovorí nič o nemožnosti, resp. o zákaze odchýlného súkromnoprávneho (autonómneho) zmluvného dojednaní. Právna úprava teda neustanovuje žiaden výslovný zákaz dohody, podľa ktorej by sa nárok na podporu priznal aj v prípadoch nesplnenia oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a dokonca ak by takýto zákaz Zákon o podpore stanovoval, musel by byť aj tak skúmaný jeho účel. Povahu a účel právnej normy obsiahnutej v ustanoveniach § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 Zákona o podpore je potrebné vidieť z celkového pohľadu právnej úpravy Zákona o podpore. Účel Zákona o podpore je obmedzený práve iba na zabezpečenie povinnej (zo zákona nárokovateľnej) podpory prostredníctvom zákonnej kontraktnej povinnosti kde podľa § 5 ods. 1 Zákona o podpore iba náklady na takúto povinnú (zo zákona nárokovateľnú) podporu sú následne prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy kompenzované, resp. zohľadňované v cenovom konaní pred ÚRSO. Ani novelizovaná právna úprava ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore (s jeho účinnosťou od 1.1.2014) nezakazuje dohodnutie poskytovania podpory ak nie sú naplnené predpoklady podľa Zákona o podpore, pretože ňou sledovaný cieľ (minimalizovanie nárastu cien elektriny pre koncových odberateľov) je v nevyhnutnej miere zabezpečený práve tým, že iba náklady na (zo zákona) povinnú podporu sa premietajú do konečnej ceny elektriny koncových odberateľov v rámci TPS (pričom náklady na inú dohodnutú podporu sa do uvedenej ceny nepremietajú a tieto znáša poskytovateľ podpory sám). Dôsledkom prípadného nastúpenia súkromnoprávnej sankcie podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore (v jeho znení účinnom od 1.1.2014) je teda to, že ak nie je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre konkrétny rok, potom právo na povinnú podporu pre tento rok zostáva vo sfére naturálneho záväzku. Takýto naturálny záväzok však z povahy veci môže byť predmetom ďalšej súkromnoprávnej dispozície zúčastnených strán. Konštatovanie napadnutého rozsudku, že mechanizmus sankcie podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore (v jeho znení účinnom od 1.1.2014) sa uplatňuje ex lege a preto žalobcovi zanikli (resp. nevznikli) žalované nároky, je nesprávny. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL. ÚS 50/2015-148 jednoznačne vyplýva, že ex lege následok bol spojený iba s ustanovením § 4 ods. 3 Zákona o podpore v jeho znení účinnom pred 1.1.2014. Teda, ak sa v súvislosti so sankciou vyjadrenou v § 4 ods. 3 Zákona o podpore (v jeho znení účinnom od 1.1.2014) niekde (reziduálne) hovorí, že táto nastupuje „ex lege“, potom uvedené znamená (a správne môže znamenať) iba vyjadrenie súkromnoprávnej povahy tejto sankcie, ktorú je možné v rámci autonómnej vôle súkromnoprávných subjektov zmeniť, resp. účinne negovať.

55. Napadnutý rozsudok odôvodňuje kogentnú povahu právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 299/2017, ktorý záver súdu prvej inštancie nie je správny, a to s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 50/2015, ktorý uvádza, že „súkromnoprávna úprava má mať primárne dispozitívny charakter a len v nevyhnutných prípadoch kogentný charakter.“ Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 299/2017 neoznačuje právnu normu obsiahnutú v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore ako kogentnú, neoznačuje ani jej hypotézu stanovenú v § 4 ods. 2 písm. c) spomenutého zákona ako kogentné ustanovenie a ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore ani len nespomína. Žalovaní uzavreli so žalobcom Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 tak, že jej celá účinnosť bola bezvýhradne stanovená od 1.1.2015 a teda pokrývala nielen prevzatie zodpovednosti za odchýlku, ale najmä aj vyplácanie doplatku a dodávku (a odber) elektriny za cenu na straty práve s účinnosťou už od 1.1.2015 (a teda už pre rok 2015), pretože takéto dojednanie účinnosti celej spomenutej zmluvy vedie pre rok 2015 práve k opačnému výsledku, než aký predvída § 4 ods. 3 Zákona o podpore, t.j. vedie k (po 15.8.2014) zmluvne založeným záväzkom žalovaných (už) pre rok 2015 vyplácať žalobcovi doplatok a odoberať od neho elektrinu za cenu na straty.

56. Podľa žalobcu požiadavka „poskytovanie podpory v súlade so všeobecne záväznými predpismi“ znamená (pre rok 2015) skúmanie toho, či existuje nesúlad, t.j. rozpor Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 uzavretej po 15.8.2014 s jej celou a bezvýhradnou účinnosťou od 1.1.2015 s prípadným zákazom jej uzavretia pre rok 2015, ktorý by bol obsiahnutý vo všeobecne záväzných predpisoch, pričom takýto nesúlad, resp. rozpor neexistuje ani len z pohľadu Zákona o podpore, o to viac neexistuje z pohľadu komplexnosti právneho poriadku v oblasti súkromného práva akcentujúceho súkromnú autonómiu.

57. Napadnutý rozsudok nesprávne vyvodzuje, že spomenutá textácia vymedzenia predmetu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 zahŕňa aj plnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015 s dôsledkom jej prípadného nesplnenia podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore a že predmetom spomenutej zmluvy je teda výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených Zákonom o podpore a nie nad rámec takéhoto rozsahu a podmienok, keďže textácia § 3 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o podpore (aj v spojení s ostatnými ustanoveniami § 3 uvedeného zákona) upravuje iba požiadavky, resp. podmienky na vznik práva na podporu podľa Zákona o podpore na celé (v zásade 15 ročné) obdobie trvania takéhoto práva na podporu (t.j. ak výrobca elektriny z OZE uvedené podmienky spĺňa, má právo na podporu podľa spomenutého zákona po stanovenú, spravidla 15 ročnú, dobu jej trvania), a nezahŕňa aj povinnosti podľa § 4 uvedeného zákona (pričom prípadný dôsledok podľa § 4 ods. 3 spomenutého zákona nemá vplyv na existenciu práva na podporu – tak ako už bolo uvedené, dôvody zániku práva na podporu upravovali vyčerpávajúcim spôsobom iba ustanovenia § 3b ods. 2, 3 a 5 Zákona o podpore).

58. Samotní žalovaní si boli vedomí a pripúšťali minimálne nejednoznačnosť a rôzny výklad Zmluvy o dodávke a doplatku 2015. Pokiaľ ide o samotnú interpretáciu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 podľa § 266 Obchodného zákonníka, ku ktorej dospel súd prvej inštancie, žalobca túto namieta ako nesprávnu a aj príkro jednostrannú a neobjektívnu. Je nesporné, že žalovaný v 2. rade navrhol žalobcovi uzavretie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 s jej celou a bezvýhradnou účinnosťou už od 1.1.2015 (t.j. už ohľadne roku 2015) a to po 15.8.2014 – teda v čase kedy vedel, či bude povinný (a či bude na základe jeho poverenia spolupovinný aj žalovaný v 1. rade) poskytovať žalobcovi povinnú podporu v rozsahu a za podmienok podľa Zákona o podpore v roku 2015, alebo povedané inak, uvedené navrhol v čase kedy vedel či žalobcovi vznikol popri jeho existujúcom práve aj nárok na povinnú podporu pre rok 2015 podľa Zákona o podpore. Ak by nemala byť Zmluva o dodávke a doplatku 2015 plnená v roku 2015 v rozsahu doplatku a odberu elektriny za cenu na straty, bola by nevyhnutná existencia prejavu vôle žalovaných v takomto smere. Súd prvej inštancie namiesto toho, aby sa zaoberal relevantnou otázkou, či predmetom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 a úmyslom, resp. vôľou zmluvných strán tejto zmluvy, bolo plniť túto zmluvu v roku 2015 v jej celom rozsahu – t. j. (aj) v rozsahu doplatku a dodávky elektriny za cenu na straty, venoval nesprávne pozornosť otázke, či predmetom spomenutej zmluvy a úmyslom jej zmluvných strán bolo poskytovanie podpory v roku 2015 v rozsahu podľa Zákona o podpore alebo aj mimo takéhoto rozsahu. Žalobcovi pri návrhu a uzavretí Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 (t. j. po 15.8.2014) nebol známy úmysel žalovaných, že títo napriek (nimi navrhutej) bezvýhradnej a celej účinnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 túto nechcú plniť alebo nebudú chcieť plniť v roku 2015 v jej celom rozsahu, pretože takýto a ani podobný úmysel nebol nijako prejavovaný a ani len naznačený a z ničoho nevyplýval.

59. Záver súdu prvej inštancie, že všetci ostatní výrobcovia elektriny z OZE, s ktorými žalovaní uzavreli v závere roku 2014 rovnaké zmluvy ako bola Zmluva o dodávke a doplatku 2015, chápali resp. pochopili, že predmetom uvedených zmlúv je „výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených Zákonom o podpore“ predstavuje skutkové tvrdenie, ktoré nielenže z ničoho nevyplýva a nebolo ničím preukázané, ale je aj nepravdivé. Navyiac, kontraktačný proces pri uzavretí trojstrannej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 prebiehal adresovane medzi stranami sporu a ostatní výrobcovia elektriny z OZE neboli do neho zapojení (takisto ako žalobca nebol zapojený do kontraktačného procesu ostatných výrobcov elektriny z OZE a nemal o ňom žiadnu bližšiu vedomosť). Za daných okolností žalovanými až následne tvrdený úmysel môže predstavovať iba deklarovanie vnútornej a neprejavenej výhrady, resp. právne neospravedliteľný omyl na strane žalovaných. Žiadne rokovania o uzavretí Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 medzi žalovanými a žalobcom sa neuskutočnili. Ak by z akýchkoľvek dôvodov mal byť braný do úvahy neprejavovaný úmysel žalovaných neplniť Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 v roku 2015 v jej celom rozsahu popri po 15.8.2014 navrhutej a aj zmluvne zakotvenej celej a bezvýhradnej účinnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 už od 1.1.2015, potom by muselo byť zmluvné ustanovenie o účinnosti spomenutej zmluvy považované za taký prejav vôle, ktorý pripúšťa rôzny výklad a ktorý treba vykladať na ťarchu žalovaných v zmysle § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka.

60. Žalobca zotrval na svojej argumentácii uvádzanej v konaní na súde prvej inštancie, že vzhľadom na Zmluvu o dodávke a doplatku 2011, vedomosti žalovaného či bude alebo nebude poskytovať žalobcovi povinnú podporu v roku 2015 Zákona o podpore, uzavretiu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, informovaní žalobcu o fakturácii podpory pre rok 2015 bolo a je potrebné právne kvalifikovať ako uznanie záväzku s dôsledkami podľa § 192 C.s.p. Žalobca už v konaní pred súdom prvej inštancie osobitne zdôrazňoval rozdiel medzi uznaním záväzku podľa Obchodného zákonníka a uznaním dlhu podľa Občianskeho zákonníka a aj to, že uznávaný záväzok nemusí mať peňažnú povahu ale môže

predstavovať (aj) záväzok nepeňažnej povahy. Ak by malo platiť, že Zmluvou o dodávke a doplatku 2015 sa mala realizovať práve len povinná podpora podľa Zákona o podpore, potom by Zmluva o dodávke a doplatku 2015 predstavovala iba zmenu, resp. pokračovanie Zmluvy o dodávke a doplatku 2011 po zvyšnú časť 15 ročného obdobia trvania práva na povinnú podporu, a to v tom smere, že podpora dodávkou elektriny za cenu na straty a prevzatím zodpovednosti za odchýlku bude od 1.1.2015 realizovaná z poverenia žalovaného v 2. rade prostredníctvom žalovaného v 1. rade a vo zvyšku bude uvedená podpora aj naďalej realizovaná žalovaným v 2. rade.

61. Žalobca zvýraznil, že vzhľadom na svoju jednoznačnú časovú súvislosť a aj vecnú a kauzálnu súhlasnú nadväznosť na žalobcom tvrdené splnenie jeho oznamovacej povinnosti na rok 2015 v termíne do 15.8.2014, spôsobujú prinajmenšom prenos dôkazného bremena o obsahu doručenej poštovej zásielky č. RP909909963SK (t.j. o tom, že sa v nej nenachádzalo aj žalobcovo oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015 datované dňom 29.5.2014) zo žalobcu na žalovaných, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/3/2011 zo dňa 27.2.2012 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 32/2012 zo dňa 13.3.2012. Skutková a dôkazná situácia v konaní vedenom na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 2Obdo/16/2021 bola absolútne odlišná. Ani závery uvedené v uznesení NS SR sp. zn. 2Obdo/7/2021 nemôžu byť nekriticky uplatnené na prejednávajúcu vec vzhľadom na odlišnosť oboch prípadov. Závery dovolacieho súdu musia byť chápané s poukazom na to, že dôkazné bremeno musí vždy vystihovať aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu sporového konania a v jeho priebehu môže dochádzať k jeho prerazovaniu (napokon sám dovolací súd zmieňuje v danom prípade „presun“ dôkazného bremena na žalobcu). Tzv. negatívna dôkazná teória sa podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR (uznesenia sp. zn. 6Cdo/81/2010 z 31.5.2010 a sp. zn. 6MCdo/17/2010 z 28.3.2012) vzťahuje iba k trvajúcej (a nie teda k jednorazovej) negatívnej skutočnosti, pričom táto teória bola modernou civilistikou už prekonaná a bola vylúčená aj v už spomenutých uzneseniach sp. zn. 4MCdo/3/2011 a sp. zn. II. ÚS 32/2012). V danej vedenej veci sa nejedná o skutočnosť resp. niečo, čo má trvajúci charakter, ale iba o jednorazovú skutočnosť (t.j. či v poštovej zásielke č. RP909909963SK doručenej žalovanému v 2. rade dňa 5.6.2014 bolo alebo nebolo okrem faktúry aj žalobcove oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015) a nie o skutočnosť trvajúceho charakteru.

62. Napokon, žalobca osobitne poukázal, že napadnutý rozsudok konštatuje svoje hodnotiace závery k svedeckej výpovedi svedkyne p. A. B., ktorá odznela na pojednávaní dňa 3.10.2017 v konaní vedenom pred súdom sp. zn. 26Cb/128/2015. Tá istá svedecká výpoveď bola už opätovne hodnotená súdom prvej inštancie (pričom takéto hodnotenie prešlo už dvakrát prieskumom odvolacieho Krajského súdu v Košiciach). Ani v jednom z (dvoch) rozsudkov súdu prvej inštancie (vydaných v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/128/2015) a ani v jednom z rozhodnutí vydaných Krajským súdom v Košiciach (v konaniach vedených pod sp. zn. 2Cob/137/2018 a sp. zn. 3Cob/126/2022) neboli konštatované žiadne rozpory, resp. nezrovnalosti svedeckej výpovede menovanej svedkyne.

63. Samotná vyššia hmotnosť poštovej zásielky (oproti hmotnosti zásielky obsahujúcej iba faktúru a jej prílohu) síce priamo nepreukazuje, že v nej muselo byť práve aj oznámenie žalobcu o uplatnení podpory na rok 2015, avšak preukazuje, že v zásielke muselo byť ešte niečo viac ako iba faktúra a jej príloha. V tejto súvislosti je nepodstatné, že menovaná svedkyňa neuviedla čo okrem faktúry, jej prílohy a oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 bolo alebo mohlo byť v poštovej zásielke, pretože takáto otázka jej nebola vôbec položená.

64. Súd prvej inštancie sa obmedzil iba na tú časť svedeckej výpovede A. D., v ktorej sa vyjadrovala k chybovému použitiu pečiatky pri vyznačení príjmu doručenej listiny, avšak úplne ignoroval zvyšnú a najpodstatnejšiu časť uvedenej výpovede o tom, že ak bola doručená faktúra a ešte iné listiny v jednej zásielke, vyznačil sa iba príjem faktúry a v doručenej zásielke mohlo byť aj niečo iné ako to, čo bolo podateľňou zaevidované. Súd prvej inštancie nevedel v napadnutom rozsudku zákonne súladným spôsobom zdôvodniť svoj záver o neunesení dôkazného bremena žalobcu a preto opätovne a v rozpore so spomenutým zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Košiciach ignoroval podstatnú časť svedeckej výpovede A. D.. Takýto postup signalizuje absenciu zákonnosti a nestrannosti v postupe a rozhodovaní súdu prvej inštancie v predmetnej veci.

65. Oznámenie o uplatnení podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore je jednostranným adresovaným právnym úkonom a nie dvojstranným právnym úkonom. Táto skutočnosť potom diskvalifikuje poukaz na „prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli“, resp. „medzi stranami zaužívanú

prax“, pretože jednostranné konanie jednej zo strán nemožno považovať za takúto stranami zavedenú alebo zaužívanú prax. Preto zo spôsobu odoslania oznámení o uplatnení podpory žalobcu v minulých rokoch (kde právne normy nestanovovali žiadnu formu takýchto oznámení a spôsob ich odosielania) nie je možné odvodzovať dôkaz pre obsah predmetnej poštovej zásielky č. RP909909963SK, najmä ak prípravu a odoslanie oznámení v predošlých rokoch (t.j. pred rokom 2014) za žalobcu obstarávala iná osoba ako v roku 2014. To, že si žalobca plnil svoju oznamovaciu povinnosť aj v minulých rokoch (2011, 2012 a 2013) ako voči ÚRSO tak aj voči žalovanému v 2. rade, hoc táto v tom čase nebola sankcionovaná a zároveň aj to, že si predmetnú oznamovaciu povinnosť v roku 2014 splnil voči ÚRSO naopak nasvedčuje tomu, že by bolo maximálne nelogické, aby si žalobca túto povinnosť nespĺnil práve v roku 2014 aj voči žalovanému v 2. rade, kedy táto už sankcionovaná bola.

66. ÚRSO vo svojej odpovedi zo dňa 23.1.2020 na výzvu súdu prvej inštancie v konaní sp. zn. 26Cb/128/2015 uviedol, že v rámci takto poskytnutých údajov zo strany žalovaného v 2. rade zo dňa 28.11.2014: „[...] spoločnosť 1. FVE HUMENNÉ, s.r.o. bola zahrnutá medzi výrobcami pripojenými do distribučnej sústavy spoločnosti VSD, a.s. na základe ktorých prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy vyčíslil plánované náklady na prevádzkovanie systému na rok 2015.“ To znamená, že žalovaný v 2. rade dňa 28.11.2014 (a teda po 15.8.2014) plánoval a voči ÚRSO aj vyčíslil náklady na podporu pre žalobcu na rok 2015. Žalovaný v 2. rade nemohol dňa 28.11.2014 plánovať náklady na povinnú podporu podľa Zákona o podpore pre žalobcu, ak by mu tento v termíne do 15.8.2014 nebol oznámil uplatnenie podpory na rok 2015 a takéto plánované náklady by logicky ani nemohol vo vzťahu k ÚRSO vyčísliť. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie namietal, že takýto predložený zoznam s určitou nemôže byť zoznamom zo dňa 28.11.2014 (napriek opačnému tvrdeniu žalovaného v 2. rade), pretože obsahuje také údaje, ktoré žalovaný v 2. rade dňa 28.11.2014 zjavne nemohol mať k dispozícii, pretože neexistovali (zoznam uvádza aj také zariadenia na výrobu elektriny z OZE a KVET, ktoré boli uvedené do prevádzky a boli pripojené do distribučnej sústavy prevádzkovej žalovaným v 2. rade až v roku 2015 alebo 2016. Zároveň (tak ako už bolo uvedené) ÚRSO potvrdil vo svojej odpovedi zo dňa 23.1.2020 súdu prvej inštancie, že žalovaný v 2. rade v informáciách a podkladoch zaslaných na ÚRSO dňa 28.11.2014 zahrnul žalobcu medzi výrobcov elektriny z OZE a KVET, vo vzťahu ku ktorým (dňa 28.11.2014 a teda po 15.8.2014) plánoval náklady na povinnú podporu podľa Zákona o podpore a takéto náklady aj konkrétne vyčíslil. Následný zoznam (označený ako „Zoznam výrobcov elektriny, ktorí si nespĺnili povinnosť podľa § 4 ods. 2“), ktorý predložil žalovaný v 2. rade na ÚRSO dňa 11.12.2014: (i) sa významne líši od zoznamu zo dňa 28.11.2014, pričom žalobca poukazuje na výrazne vyšší počet subjektov, ktoré v uvedenom zozname žalovaný v 2. rade označil ako také, ktoré si voči nemu údajne nespĺnili povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore v porovnaní so zoznamom zo dňa 28.11.2014; (ii) vôbec neuvádza niektoré subjekty, ktoré boli v zozname zo dňa 28.11.2014 uvedené ako také, ktoré si nespĺnili povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a zároveň uvádza ďalšie subjekty, ktoré si predmetnú povinnosť nespĺnili, avšak v zozname zo dňa 28.11.2014 boli uvedené ako také, ktoré si voči žalovanému v 2. rade uvedenú povinnosť splnili; (iii) bol predložený zo strany žalovaného v 2. rade na ÚRSO až po tom, ako sa žalovaný v 2. rade dozvedel o tom, že ÚRSO v rámci zmeny TPS na rok 2015 nezohľadní všetky oprávnené plánované náklady žalovaného v 2. rade na povinnú podporu podľa Zákona o podpore.

67. K výkladu ustanovenia § 18e ods. 1 Zákona o podpore žalobca uviedol, že pojem „podpora (výroby elektriny)“ má svoj materiálny obsah spočívajúci v práve, resp. aj nároku výrobcu elektriny na povinnú podporu, ktorému korešponduje povinnosť prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy (resp. ním poverenej osoby v prípade podpory odberom elektriny za cenu na straty) poskytovať takúto povinnú podporu. Bez takéhoto materiálneho obsahu by pojem „podpora (výroby elektriny)“ bol čisto iluzórnym a zbaveným skutočného reálneho dopadu na právnu úpravou regulované spoločenské vzťahy. Zariadenie žalobcu na výrobu elektriny z OZE/KVET bolo uvedené do prevádzky dňa 26.4.2011 (t.j. pred 1.1.2014) a vzhľadom k ustanoveniu § 18e ods. 1 Zákona o podpore je splnenie alebo nespĺnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015 z jeho strany irelevantné, pretože právna úprava účinná pred dňom 1.1.2014 nestanovovala splnenie uvedenej oznamovacej povinnosti ako podmienku práva a ani nároku na podporu, pričom práve takéto právo a nárok (t.j. právo v kvalite nároku) žalobca nadobudol ešte pred 1.1.2014 na dobu 15 rokov (s tým, že toto právo a pochopiteľne aj nárok by pred uvedenou dobou zanikli, ak by nastala situácia podľa § 3b ods. 2, 3 a 5 Zákona o podpore, čo sa však doposiaľ nestalo). Z ustanovení, kde Zákon o podpore používal pojem „podmienky podpory“, je zrejmé, že podmienkami podpory sa nemysleli (len) „podmienky na získanie podpory podľa § 3“ Zákona o podpore, ale práve (aj) príslušné podmienky vyplývajúce z § 4 Zákona o podpore, kde sú vymedzené práva a povinnosti výrobcu elektriny a zákonné dôsledky splnenia

alebo nesplnenia niektorých takýchto povinností výrobcu elektriny vo väzbe na existenciu a trvanie práva a aj nároku na podporu. Zákon o podpore v jeho znení účinnom do 31.12.2013 teda definoval „podmienky podpory“ v materiálnom zmysle kombinovaným spôsobom, a to jednak prostredníctvom pozitívneho vymedzenia (podmienky na získanie podpory podľa § 3) a súčasne aj prostredníctvom negatívneho vymedzenia (absencia porušenia povinností iba podľa § 4 ods. 2 písm. a) a b) a iba vo vzťahu k právu a nároku na podporu odberom elektriny za jej cenu na straty), pričom ako pozitívne kritérium tak aj negatívne kritérium vymedzenia uvedeného práva (a aj nároku) musia byť použité súčasne pre konštatovanie jeho existencie.

68. Je zrejmé, že aj splnenie (už existujúcej) povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore sa stalo od 1.1.2014 materiálnou podmienkou podpory (v zmysle požiadavky materiálnej a nie iba čisto formálnej aplikácie a interpretácie práva) na ten-ktorý rok a takáto podmienka sa zjavne nemôže uplatniť v prípadoch podľa § 18e ods. 1 Zákona o podpore pre zariadenia uvedené do prevádzky pred 1.1.2014, pretože v takýchto prípadoch: (a) ak už výrobca mal, resp. nadobudol právo na podporu formou doplatku, tak zároveň mal, resp. nadobudol aj nárok na podporu formou doplatku (pretože ten nebol podmienený plnením žiadnej ďalšej povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore v jeho znení účinnom do 31.12.2013) a zároveň (b) ak už výrobca mal, resp. nadobudol právo na podporu formou odberu elektriny za cenu na straty, tak jeho nárok na takúto formu podpory bol podmienený iba plnením povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. a) a b) Zákona o podpore v jeho znení účinnom do 31.12.2013). Nemôže byť pochyb, že podľa Zákona o podpore účinného pred 1.1.2014 sankcia predpokladaná podľa § 4 ods. 3 tohto zákona bola spojená iba s porušením povinností výrobcu podľa § 4 ods. 2 písm. a) a b) a takýto sankčný dôsledok pre dotknutého výrobcu elektriny spočíval práve a iba v tom, že tento výrobca „nemal právo na podporu“ len formou dodávky elektriny za cenu na straty (pre ten-ktorý rok). Ak by mala platiť argumentácia, že ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore sa nevzťahuje aj na podmienky vyplývajúce z § 4 uvedeného zákona v jeho znení účinnom do 31.12.2013, potom by to nevyhnutne znamenalo aj to, že zmenou § 4 ods. 3 uvedeného zákona s účinnosťou od 1.1.2014 došlo zároveň aj k zásahu do už nadobudnutého práva a nároku na podporu na obdobie 15 rokov formou rozšírenia už existujúcich povinností, ktoré neboli pre určité prípady dovtedy podmieňujúce pre už získané právo a nárok.

69. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Uviedli, že napadnutý rozsudok je zrozumiteľný, jasný a riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie sa v jeho odôvodnení dostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie vo veci samej a svoje právne úvahy a posúdenia náležite zdôvodnil. Poukázali na skutočnosť, že právo na spravodlivý súdny proces nie je možné vykladať tak extenzívnym výkladom, že by bol súd povinný reagovať na každý argument ktorejkoľvek zo strán sporu.

70. Pokiaľ ide o základnú spornú otázku, ktorou bolo splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu, ktoré žalobcovi ako výrobcu elektriny s právom na podporu ukladá povinnosť oznámiť ÚRSO a žalovanému v 2. rade ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o podpore, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok dôvodili, že žalobca v celom konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal splnenie svojej oznamovacej povinnosti, čo zaťažovalo práve žalobcu. Žalovaní nemajú možnosť preukázať, že obsahom spornej zásielky žalobcu pre žalovaného v 2. rade nebolo aj oznámenie o uplatnení podpory vrátane oznámenia o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny. Išlo by o popretie tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti.

71. Jediným relevantným dôkazom na preukázanie skutočnosti, že zásielka s podacím číslom RP909909963SK obsahovala aj predmetné oznámenie je výpoveď svedkyne A. A. B.. Vzhľadom na to, že menovaná je manželkou konateľa a spolovníka žalobcu súd prvej inštancie mal pochybnosti o vierohodnosti jej výpovede. Samotná váha zásielky, resp. rozdiel medzi hmotnosťami jednotlivých zásielok doručovaných žalobcom žalovanému v 2. rade nemôžu preukázať obsah týchto zásielok. Ani vyššia hmotnosť spornej zásielky nepreukazuje, že jej obsahom bolo aj oznámenie žalobcu z 29.5.2014. Navyše nebolo súdu prvej inštancie jednoznačne preukázané, prečo je rozdiel v hmotnosti medzi zásielkou, ktorá obsahovala iba faktúru a jej prílohu (0,014 kg) a zásielkou, ktorá údajne obsahovala len faktúru, jej prílohu a predmetné oznámenie (0,050 kg) až taký veľký. To, či predmetná zásielka obsahovala ešte inú písomnosť, alebo bola v nej nejaká kancelárska spinka, alebo došlo k chybe pri

vážení zásielky nebolo preukázané. Svedkyňa A. B. nevedela uviesť, čo okrem faktúry, jej prílohy a údajného oznámenia malo byť obsahom dotknutej zásielky. Výpoveď svedkyne A. B. nebola preukázaná inými dôkazmi a dôkazy predložené a označené žalobcom neboli spôsobilé preukázať obsah predmetnej zásielky, resp. to, že žalobca k 15.8.2014 riadne splnil svoju oznamovaciu povinnosť voči žalovanému v 2. rade. Skutočnosť, že zamestnankyňa podateľne žalovaného v 2. rade A. D. pripustila, že mohlo v určitých prípadoch dôjsť k chybe v použití pečiatky pri označovaní došlej pošty nepreukazuje, že tomu tak bolo aj v tomto konkrétnom prípade a ani to, že súčasťou zásielky bolo alebo nebolo predmetné oznámenie. Z predloženej knihy doručenej pošty súd prvej inštancie zistil, že nie je v nej zaevidované podanie žalobcu označené ako Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29.5.2014. Vzhľadom na žalobcom zvolený spôsob doručovania ním údajne odoslanej zásielky, nevie žalobca súdu hodnoverne a preukázateľne doložiť, či predmetné oznámenie bolo, alebo nebolo doručené žalovanému v 2. rade. Relevantným dôkazom by mohla byť doručka, ale takýto spôsob doručovania začal žalobca používať až v neskoršom období. Navyše tvrdenia svedkyne A. B. neboli preukázané žiadnymi inými dôkazmi a táto obsahovala viacero nezrovnalostí. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie vyhodnocoval všetky dôkazy súvisiace so spornou zásielkou a zrealizoval rozsiahle dokazovanie vo vzťahu k preukázaniu obsahu zásielky, ktorá skutočnosť je zrejmá zo samotného obsahu súdneho spisu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku a všetkými vykonanými dôkazmi sa súd prvej inštancie aj zaoberal a tieto vyhodnocoval každý jednotlivito ako aj všetky vo svojej vzájomnej súvislosti. Zároveň dospel k správne mu záveru, že z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že by žalobca v zákonom stanovenej lehote uskutočnil voči žalovanému v 2. rade jednostranný právny úkon s obligatónnymi obsahovými náležitosťami v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. V tejto súvislosti žalovaní poukázali na závery rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28.9.2023, sp.zn. 3Cob/126/2022 (konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp.zn.: 26Cb/128/2015, týkajúce sa totožného žalobcu a totožného predmetu sporu za iné žalované obdobie), kde odvolací súd v bodoch 33. a 34. odôvodnenie dospel k záveru, že žalobcom produkované dôkazy neboli spôsobilé preukázať, že riadne a včas splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Aj ústavný súd v uznesení sp.zn. II. ÚS 420/2021 konštatoval, že podací lístok tretej osoby nie je spôsobilý preukázať doručenie sporných listín sťažovateľkou, najmä v kontexte toho, že tretia osoba podniká v oblasti administratívnej podpory pre viaceré subjekty. Aj žalobca sa snažil preukázať splnenie svojej povinnosti zásielkou odosielanou tretím subjektom – A. B., IČO: 41572149, s miestom podnikania: Jesenná 3055/19, 05801 Poprad, ktorá na základe mandátnej zmluvy so spoločnosťou Adove Development, s.r.o. vykonávala administratívne činnosti vrátane spracovania odosielanej a prijímanej pošty pre viaceré rôzne podnikateľské subjekty. Oznámenie zo dňa 29.5.2014, ktoré malo byť podľa tvrdení žalobcu údajne obsahom zásielky s podacím číslom RP 909909963SK zo dňa 3.6.2014, sa do dispozičnej sféry žalovaného v 2. rade nikdy nedostalo a uvedená skutočnosť nebola zo strany žalobcu v konaní ani nesporne preukázaná. Do dispozičnej sféry žalovaného v 2. rade sa dostalo len oznámenie žalobcu bez dátumu a podpisu, ktoré bolo obsahom zásielky zo dňa 3.12.2014, a to až dňa 5.12.2014, teda oneskorene. Rovnaký skutkový stav a rovnaké dôkazy vyhodnocoval už Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn.: 3Cob/126/2022 (zhodný žalobca a zhodná zásielka), ako aj sp.zn.: 4Cob/180/2022, sp.zn.: 3Cob/98/2022, sp.zn.: 4Cob/179/2022, pričom vo všetkých prípadoch dospel k záveru, že žalobcom predložené dôkazy nie sú spôsobilé preukázať, že žalobca si svoju povinnosť voči žalovanému v 2. rade splnil riadne a včas. Svedecká výpoveď A. B. pritom bola vyvrátená: (i) originálom doručenej zásielky, (ii) výpisom z knihy doručenej pošty žalovaného v 2. rade, (iii) zoznamami a odpoveďami ÚRSO na infožiadosti strán sporu ako aj samotného súdu prvej inštancie, ako aj (iv) rozdielnym spôsobom plnenia povinnosti a zasielania zásielok žalobcom žalovanému v 2. rade v predchádzajúcich rokoch 2011 – 2013. Aj Krajský súd v Košiciach v rozsudkoch sp.zn.: 3Cob/98/2022, sp.zn.: 3Cob/126/2022, sp.zn.: 4Cob/179/2022 a sp.zn.: 4Cob/180/2022 konštatoval, že nebolo preukázané, že práve pri preberaní spornej zásielky žalobcu (a sporných zásielok so žalobcom prepojených subjektov) došlo k chybám pri evidencii zásielky. Najvyšší súd SR ako aj Najvyšší súd ČR vo všetkých rozhodnutiach 2Obo/3/2008, sp.zn.: 5Obo/163/2006, sp.zn.: 2Obdo/7/2021 a sp.zn.: 26Cdo/268/2011, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie v bode 72. svojho rozsudku, jednoznačne konštatovali, že dôkazné bremeno pri preukazovaní doručenia jednostranného právneho úkonu adresátovi, a teda jeho perfektnosti, znáša odosielateľ, teda žalobca. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že aplikovateľnosť názorov obsiahnutých v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 4MCdo/3/2011 a v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn.: II. ÚS 32/2012 na predmet tohto sporu takým spôsobom, akým sa ho dožaduje žalobca bola priamo vylúčená zo strany Najvyššieho súdu SR v jeho uznesení sp.zn.: 2Obdo/16/2021. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zo strany žalovaných bol v konaní pred súdom prvej inštancie jednoznačne a nesporne preukázaný iný

než žalobcom tvrdený dôvod korešpondencie medzi žalobcom ako odosielateľom spornej zásielky a žalovaným v 2. rade a jemu zodpovedajúci iný obsah spornej zásielky.

72. Súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, že Zmluva o dodávke a doplatku nemá náležitosti uznania záväzku v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka a táto nie je, ani nemôže byť posudzovaná ako uznanie záväzku v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zmluva o dodávke a doplatku neobsahuje žiadnu identifikáciu záväzku, ktorý by mal byť zo strany žalovaných údajne uznávaný, a to ani jeho priamou identifikáciou ako ani odkazom na žiadnu zmluvu, z ktorej údajný uznávaný záväzok vznikol. Rovnako tak neobsahuje prejav vôle žalovaných uznať akýkoľvek záväzok voči žalobcovi. Zo záverečných ustanovení novej zmluvy o dodávke a doplatku je jednoznačne zrejmé, že sa jedná o privatívnu nováciu, t.j. dochádza k zániku pôvodného zmluvného vzťahu z roku 2011 uzavretého medzi stranami sporu a vzniku úplne nového zmluvného vzťahu. Zmluvou o dodávke elektriny a doplatku 2015 sa žalovaný v 2. rade a žalobca dohodli na ukončení pôvodnej zmluvy o dodávke elektriny s účinnosťou k 31.12.2014 a spolu so žalovaným v 1. rade sa dohodli na nových podmienkach vzájomného zmluvného vzťahu s účinnosťou od 1.1.2015 na celé zvyšné obdobie trvania práva žalobcu na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o podpore. Takéto dojednanie o zmene zmluvných podmienok vzájomného zmluvného vzťahu formou zániku pôvodného zmluvného vzťahu a vzniku úplne nového zmluvného vzťahu nie je možné považovať za uznanie záväzku. Pôvodná zmluva o dodávke elektriny medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade zanikla v zmysle vzájomnej dohody zmluvných strán obsiahnutej v bode 19. článku VII. zmluvy o dodávke elektriny účinnej od 1.1.2015, dňom 31.12.2014. Zároveň pôvodná zmluva o dodávke bola uzavretá len medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade. Žalovaný v 1. rade nebol zmluvnou stranou pôvodnej zmluvy o dodávke, z ktorého dôvodu žalovanému v 1. rade nemohli z pôvodnej zmluvy o dodávke vzniknúť žiadne záväzky ani povinnosti. Vzhľadom k zániku pôvodnej zmluvy o dodávke a doplatku s účinnosťou k 31.12.2014 a tiež vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nebol zmluvnou stranou pôvodnej zmluvy o dodávke a doplatku, nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že záväzok žalovaných na úhradu podpory žalobcovi v roku 2015 vznikol z pôvodnej zmluvy o dodávke a doplatku a tento bol následne novou zmluvou o dodávke a doplatku, účinnou od 1.1.2015 uznaný. Vzhľadom na zánik pôvodnej zmluvy o dodávke a doplatku medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade s účinnosťou k 31.12.2014, záväzok žalovaných uhrádzať žalobcovi podporu elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie pre rok 2015 mohol vzniknúť až novou zmluvou o dodávke a doplatku s účinnosťou na rok 2015 za predpokladu, že by si žalobca v roku 2014 splnil riadne a včas všetky svoje zákonné povinnosti, vrátane povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Uznanie záväzku je len zabezpečovací právny inštitút, a teda právny úkon, ktorým dlžník svoj záväzok voči veriteľovi uznáva, nie je možné stotožňovať s právnym úkonom, z ktorého má údajne uznávaný záväzok vzniknúť. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaní akýmkoľvek spôsobom prejavili vôľu uznať akýkoľvek záväzok voči žalobcovi na podporu vo forme doplatku alebo odberu elektriny za cenu na straty, a to ani pre rok 2015 a taktiež nebolo preukázané, že by takúto vôľu žalovaní niekedy vôbec mali a už vôbec nie vo vzťahu k podpore vo forme výkupu elektriny za cenu elektriny na straty a doplatok nad rozsah stanovený Zákonom o podpore. Argumentácia žalobcu o prenose dôkazného bremena je preto nedôvodná.

73. Žalovaní sa nestotožnili ani s argumentáciou žalobcu, že zmluva o dodávke a doplatku s účinnosťou pre rok 2015 mala žalobcovi priznávať nárok na podporu nad rámec stanovený Zákonom o podpore, a teda aj pre prípad nesplnenia jeho povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a vylučovať tak aplikáciu sankcie v zmysle § 4 ods. 3 Zákona o podpore. Poukázali, že v texte zmluvy je jednoznačne zadefinované, že predmetom zmluvy o dodávke a doplatku je poskytovanie doplatku a odberu elektriny za cenu elektriny na straty v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, t.j. v rozsahu predpokladanom Zákonom o podpore, nie nad jeho rámec. Navyiac zmluva o dodávke a doplatku obsahuje v rámci definície predmetu zmluvy v zmysle bodu 1. písm. a) záväzok výrobcu: „Záväzok Výrobcu odovzdať elektrinu Odberateľovi v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o podpore a odovzdať údaje o vyrobenej elektrine podľa ustanovení Prevádzkového poriadku.“ Na uvedené následne nadväzuje v zmysle bodu 1. písm. b) záväzok žalovaného: „Záväzok Odberateľa odobrať vo vlastnom mene a na vlastný účet od Výrobcu elektrinu podliehajúcu § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o podpore za cenu za dodávku elektriny podľa tejto zmluvy.“ Je teda zrejmé, že zmluva o dodávke elektriny ako aj práva a povinnosti z nej vyplývajúce sa vzťahujú výlučne na vyrobenú a odovzdanú elektrinu v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o podpore, t.j. výlučne v rozsahu a za podmienok stanovených Zákonom o podpore. Záväzok žalovaných vyplývajúci zo zmluvy o dodávke elektriny na úhradu doplatku a odber elektriny za cenu na straty je priamo v samotnej zmluve o dodávke a doplatku explicitne naviazaný na všeobecne

záväzné právne predpisy, a to vrátane Zákona o podpore a v ňom obsiahnutého ustanovenia § 4 ods. 3. Strany sporu teda neprejavili v zmluve o dodávke elektriny a doplatku vôľu odchyliť sa od zákonného znenia ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore (a ani takúto vôľu nikdy nemali a takéto dojednanie nikdy nebolo ani predmetom žiadnych vzájomných rokovaní strán sporu), a to ani pre rok 2015, ani pre žiadne iné roky trvania zmluvy.

74. K interpretácii zmluvy o dodávke elektriny žalobcom uvádzaným spôsobom s poukazom na aplikáciu § 266 Obchodného zákonníka žalovaní uviedli, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že zo znenia zmluvy o dodávke elektriny a doplatku je jednoznačne zrejmé, že jej predmetom je výlučne podpora vyrobenej a dodanej elektriny v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi a preto nie je dôvod na aplikáciu § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka. Zároveň je akákoľvek polemika žalobcu o dispozitívnosti a možnosti sa odchylenia od ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore bez právneho významu. Ak by aj súd prvej inštancie dospel k záveru o dispozitívnej povahe ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore, ktorej sa žalobca dožaduje, takéto právne posúdenie by vzhľadom na súdom prvej inštancie ustálený obsah zmluvy nemalo žiaden vplyv na výsledok sporu, a teda uvedená právna otázka je len teoretickou, bez akéhokoľvek vplyvu na výsledok sporu. Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyplýva, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu s účinnosťou od 1.1.2015, neobsahuje žiadne odchylné dojednanie, ktoré by vylučovalo aplikáciu sankcie v § 4 ods. 3 Zákona o podpore a napriek odlišnej dikcii Zákona o podpore umožňovalo žalobcovi uplatniť si a reálne nadobudnúť podporu aj v prípade nesplnenia si jeho zákonom stanovených povinností v zmysle § 4 ods. 2.

75. Pokiaľ žalobca poukazoval na znenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore dôvodiac, že nesplnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015 sa na neho nevzťahuje, žalovaní poukázali na už ustálený právny názor zo strany samotného Ústavného súdu SR v jeho náleze sp.zn.: PL. ÚS 50/2015, ako aj zo strany Najvyššieho súdu SR v jeho uznesení sp.zn.: 2Obdo/18/2018 a ďalších naň nadväzujúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR.

76. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že argumentácia uvedená vo vyjadrení k odvolaniu je nesprávna a účelová. Zároveň odvolaním namietané nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku nemôžu žalovaní zhojiť vo svojom vyjadrení k odvolaniu. Pokiaľ žalovaní poukazovali na závery vyslovené v rozsudkoch Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/98/2022, sp. zn. 3Cob/126/2022, sp. zn. 4Cob/179/2022, sp. zn. 4Cob/180/2022, tieto sú predmetom dovolacieho prieskumu. Žalobca zotrval na už uvádzaných skutkových tvrdeniach o prenose dôkazného bremena na žalovaných, uznania záväzku zo strany žalovaných, preukázaní splnenia oznamovacej povinnosti žalobcom, resp. zmarenia unesenia dôkazného bremena žalobcu žalovanými, nesprávneho hodnotenia výpovede A. B. v spojení s nedôsledným fungovaním podateľne činnejš pre žalovaných a (ne)aplikácie § 18e ods. 1 Zákona o podpore v spore.

77. Žalovaní v odvolacej duplike uviedli, že žalobca v odvolacej replike okrem svojho názoru o údajnej nedôvodnosti a nesprávnosti argumentácie žalovaných neuvádza žiadne nové skutočnosti. Zdôraznili, že zo záverov zrušujúcich uznesení Najvyššieho súdu sp.zn. 4Obdo/76/2022 a sp. zn. 1Obdo/1/2021, na ktoré žalobca poukázal nevyplýva, že argumentácia žalobcu je správna a nesprávne sú závery odvolacieho súdu, ktoré rozsudky boli zrušené výlučne z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Vo zvyšku zotrvali na svojej argumentácii uvádzanej v priebehu konania.

78. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 C.s.p. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

79. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 C.s.p. odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 C.s.p. oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

80. Žalobca podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) C.s.p. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

81. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces je daný vtedy, ak súd porušil ktorékoľvek procesné právo strany sporu, pričom musí ísť o také pochybenie vo vzťahu k celému konaniu, že z dôvodu takého pochybenia súdu sa javí byť nespravodlivým celé konanie. Do obsahu práva na spravodlivý proces patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

82. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

83. Skutkovým zistením, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní /§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p./ je výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak súd vezme do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli a v konaní ani inak nevyšli najavo, alebo vtedy, ak neprihliadne na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonanými dôkazmi, alebo vyšli za konania najavo, alebo vtedy, ak sa v ním vykonanom hodnotení dôkazov alebo poznatkov, ktoré vyšli v konaní najavo vyskytne logický rozpor. Skutkové zistenie nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak sa týka takých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci.

84. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. je daný vtedy, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je myšlienkový postup súdu a z neho vyplývajúce závery pri výklade právnych predpisov a pri ich aplikácii na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval, alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

85. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením. Posúdil, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; či na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy; či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

86. Odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý relevantný argument vznesený v spore a odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Právne závery odvolaním napadnutého rozhodnutia sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami. Napadnuté rozhodnutie pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

87. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napádaného rozhodnutia a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

88. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

89. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalobcu a k podstatným tvrdeniam strán sporu v odvolacom konaní odvolací súd uvádza :

90. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca si žalobou uplatňuje ako výrobca elektriny s právom na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. b), c) Zákona o podpore s odôvodnením, že si splnil všetky povinnosti vyplývajúce zo zákona (resp. zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu). Súd prvej inštancie žalobcom uplatnený nárok preskúmal osobitne z hľadiska splnenia, resp. nesplnenia zákonných podmienok a osobitne zákonných povinností vyplývajúcich z právnej úpravy Zákona o podpore.

91. Základnou spornou otázkou v predmetnom konaní je splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore vo vzťahu k výrobnému zariadeniu žalobcu, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcom voči žalovanému v 2. rade, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore je žalobca ako výrobca elektriny s právom na podporu povinný ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámiť uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o podpore, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na cenu elektriny na straty a doplatok za rok 2015.

92. Žalobca dôvodil, že si svoju oznamovaciu povinnosť voči žalovanému v 2. rade ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy riadne a včas splnil prostredníctvom oznámenia doručeného žalovanému v 2. rade dňa 3.6.2014 v poštovej zásielke spolu s ďalšími dokumentmi, pričom predložil dôkaz o odoslaní takejto zásielky. Žalovaní namietali, že podateľňa činná pre žalovaných eviduje príjem uvedenej zásielky, avšak neeviduje, že by jej obsahom bolo predmetné oznámenie. Žalobca poukázal, že zo svedeckej výpovede pracovníčky podateľne činnnej pre žalovaných v inom konaní vyplynulo, že evidencia obsahu prijatých zásielok neprebíha podľa formalizovaných pravidiel a je nepresná a nespoľahlivá. Zároveň odoslanie zásielky s oznámením o uplatnení podpory pre žalovaného v 2. rade mala potvrdiť svedkyňa A. B..

93. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom produkované dôkazy v konaní neboli spôsobilé preukázať, že riadne a včas splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, keďže z evidencie prijatej pošty žalovaného v 2. rade bolo jednoznačne preukázané, že obsahom spornej zásielky bola iba faktúra č. 005/2014 a jej príloha, teda predmetná zásielka neobsahovala oznámenie o uplatnení podpory žalobcom na rok 2015. Nemožno z listinného dôkazu predloženého žalobcom a to o obsahu svedeckej výpovede A. D. o spôsobe fungovania podateľne žalovaného v 2. rade dospieť k paušálnemu záveru, že táto vo všetkých prípadoch neevidovala doručení poštu (resp. neevidovala ju správne), keďže v prípade predmetnej spornej zásielky, je evidentné, že v prijatej pošte žalovaného v 2. rade bola zaznamenaná faktúra č. 005/2014. V tejto súvislosti odvolací súd zvyrazňuje, že odosielateľom predmetnej zásielky nebol žalobca ale tretí subjekt, ktorý jej obsahom zjavne sledoval iný účel ako splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Za takýchto okolností nie je možné pričítať na ľarchu žalovaným neobozretné správanie žalobcu, ktorý v konaní tvrdil, že súčasťou zásielky odosielanej tretím subjektom bolo aj práve oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015. Preukázať tieto tvrdenia žalobcu neboli spôsobilé ani ním predložené ďalšie dôkazy, a to listinný dôkaz o obsahu výsluchu svedkyne A. B.. Je pravdou, že blízky vzťah svedkyne k strane sporu (resp. k jej štatutárnemu zástupcovi) sám o sebe nevylučuje hodnovernosť svedeckej výpovede, no hodnotiac dokazovanie (všetky vykonané dôkazy) spôsobom uvedeným v § 191 C.s.p., teda prihliadnuc na skutočnosť, že v knihe došlej pošty žalovaného v 2. rade oznámenie evidované nie je (to, že sa mohla stať pri evidovaní občas nesprávne, neznamená, že sa tak stalo v prejednávanej veci), na skutočnosť, že rozdielna hmotnosť zásielok nepreukazuje, že vyššiu hmotnosť spôsobilo oznámenie (existencia kancelárskej spinky atď.) a že za predchádzajúce roky žalobca oznámenie zasielal samostatne a z evidencie prijatej pošty bolo preukázané, že obsah zásielky, o ktorej žalobca tvrdí, že ňou bola splnená povinnosť, neobsahoval oznámenie o uplatnení podpory žalobcom na rok 2015, nie je skutkové tvrdenie žalobcu preukázané s vysokou pravdepodobnosťou.

94. Odvolací súd má za to, že ak by aj podateľňa činná pre žalovaného v 2. rade uviedla pri evidencii došlej pošty počet listín, ktoré boli obsahom zásielky a tie by sa prípadne nezhodovali s počtom listín, z ktorých pozostáva faktúra č. č. 005/2014 s prílohou, uvedené by ešte spoľahlivo nepreukazovalo, že

dokladom v nej chýbajúcim, ktorý je príčinou rozdielu v počte listov bolo práve podanie, ktorým si žalobca splnil svoju oznamovaciu povinnosť.

95. Žalobcom uvádzané dôkazy tak ani v časovej a vecnej súvislosti neboli podľa odvolacieho súdu spôsobilé preukázať a ani preniesť dôkazné bremeno o tvrdeniach žalobcu, že si riadne a včas splnil zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore na žalovaných, tak ako k tomu napokon dospel aj súd prvej inštancie a to práve s poukazom na obsah evidencie doručenej pošty žalovaného v 2. rade. Uvedené platí obdobne aj na list žalovaného v 2. rade zo dňa 28.11.2014, z ktorého prílohy má vyplývať, že je v nej žalobca uvedený ako výrobca, ktorý oznámil ÚRSO a žalovanému v 2. rade uplatnenie podpory, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, do 15. augusta na nasledujúci kalendárny rok (resp. oznámenia ÚRSO na infožiadosti žalobcu) a to s poukazom na žalovaným predložené zoznamy: (i) žalovaného v 2. rade zo dňa 11.12.2014, (ii) ÚRSO o výrobcov, ktorí nespĺnili povinnosť podľa § 4 Zákona o podpore; (iii) výrobcov s doplatkom na rok 2014 a (iv) výrobcov s doplatkom na rok 2015, kde je žalobca zaradený medzi výrobcov, ktorí povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) voči žalovanému v 2. rade v roku 2014 nespĺnili. Žalovaný teda účinne spochybnil správnosť a hodnovernosť ich obsahu v súlade s § 151 C.s.p., čo malo za následok neunesenie dôkazného bremena žalobcom.

96. Ďalej odvolací súd uvádza, že s aplikáciou § 18e ods. 1 Zákona o podpore sa vysporiadal Ústavný súd SR nálezom PL. ÚS 50/2015, v ktorom uviedol, že zavedenie nepravej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore je z ústavného hľadiska nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní ex lege a nie sú potrebné nejaké ďalšie rozhodnutia s tým, že sa jedná o súkromno-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Ustanovenia o podpore v zmysle § 4 ods. 2 Zákona o podpore sú tak relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu, bez ohľadu na to, kedy boli uvedené do prevádzky.

97. Ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré podmienky podpory výroby elektriny a spôsob podpory sú upravené v § 3 Zákona o podpore a preto nemôže byť ustanovenie § 18e ods. 1 aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore v znení do 31.12.2018. Pre žalobcu platí len to, že podľa doterajších predpisov zostávajú zachované len podmienky podpory výroby elektriny. Nemožno podmienky podpory, ktoré sú upravené v § 3 zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Z ustanovenia článku I. § 1, ktorý špecifikuje predmet úpravy, nepochybne vyplýva, že zákon ustanovuje jednak spôsob podpory a podmienky výroby /§ 1 písm. a)/ a jednak práva a povinnosti výrobcov /§ 1 písm. b)/. V nadväznosti na predmet úpravy potom § 3 Zákona o podpore bližšie konkretizuje spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Zákon o podpore dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 3 citovaného zákona upravuje podmienky, ktoré je treba splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu. Pokiaľ podmienky splní, musí následne splniť povinnosti v zmysle § 4 citovaného zákona a v prípade porušenia niektorej z povinností uloženej subjektu s právom na podporu, je zákonom daná sankcia. Ustanovenie § 18e citovaného zákona iba upravuje, že podmienky podpory výroby elektriny v prípade zmeny podmienok, zostávajú pre žalobcu zachované. Teda ak sa zmenia podmienky podpory, teda podmienky pre výrobcu, aby sa stal subjektom s právom na podporu a to po tom, ako sa žalobca takýmto subjektom stal, prípadné nové podmienky sa netýkajú v zmysle § 18e žalobcu ale len nových subjektov. Ustanovenie § 18e ods. 1 má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31.12.2018. Vychádzajúc z uvedeného, ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore nemôže byť aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore v znení do 31.12.2018 a teda, že žalobca nemusí plniť povinnosti (notifikačnú povinnosť) v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. So zreteľom na uvedené súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil správne, keď nepodriadil práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 Zákona o podpore pod podmienky podpory podľa § 3 a neaplikoval na ne prechodné ustanovenie v § 18e ods. 1 Zákona o podpore. Je pravdou, že ústavný súd v náleze č. k. PL. ÚS 50/2015-148 výslovne neposudzoval výklad pojmu „podmienky podpory“, ale odvolací súd poukazuje na to, že ústavný súd v súvislosti s § 4 ods. 2 písm. a), b) a c) Zákona o podpore hovoril iba o povinnostiach výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ustanovených týmto ustanovením zákona (porovnaj napr. str. 32, 39, 47 nálezu) a nie o podmienkach podpory.

98. Pokiaľ žalobca namietal, že mu právo na podporu vzniklo uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2011 medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade a následne Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 aj žalovaným v 1. rade, odvolací súd udáva, že žalovaný v 1. rade nebol zmluvnou stranou Zmluvy o dodávke a doplatku 2011, teda mu z tejto zmluvy nemohli vzniknúť žiadne práva a povinnosti. Pokiaľ ide o Zmluvu o dodávke a doplatku 2015, ktorá nahradila Zmluvu o dodávke a doplatku 2011, z jej obsahu (a vzájomnej písomnej korešpondencie) nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia. Naopak z uzatvorenej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi. Z uvedeného dôvodu je akákoľvek polemika strán o dispozitívnosti, resp. kogentnosti a možnosti sa odchýlenia od ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore bez právneho významu. V konaní nebolo preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovaných bolo poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Nedôvodná v tomto smere je aj argumentácia žalobcu, že žalovaní uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 prejavili vôľu poskytnúť žalobcovi podporu na rok 2015, inak by takúto zmluvu so žalobcom neuzatvorili pri vedomosti o jeho nesplnení povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore, keďže uvedená zmluva sa uzatvárala na celé obdobie podpory, bez ohľadu, či právo na podporu výrobcovi na daný rok (2015) zaniklo z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti. Odvolaciemu súdu je pritom známe z jeho rozhodovacej činnosti, tak ako to uviedol už súd prvej inštancie, že k uzatváraniu takýchto zmlúv zo strany žalovaných dochádzalo v roku 2014 celoplošne, so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez rozdielu, či títo splnili povinnosť podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore na rok 2015, keďže sa uvedenou zmluvou malo regulovať celé obdobie podpory a nie len jeho jeden rok. Napokon Zmluvou o dodávke a doplatku 2015 boli upravené práva a povinnosti zmluvných strán nielen vo vzťahu k odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty a doplatku (§ 3 ods. 1 písm. b/ a c/) ale aj prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (§ 3 ods. 1 písm. d/), teda bez jej uzatvorenia s účinkami k 1.1.2015 by žalobca nemal nárok na takýto druh podpory.

99. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že sprievodný list žalovaného v 2. rade zo dňa 10.10.2014 spolu s návrhom zmluvy, ďalej uzavretie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 zo dňa 9.12.2014 a sprievodný list žalovaného v 2. rade zo dňa 10.12.2014, resp. samotné uzatvorenie Zmluvy o dodávke a podpore 2011, predstavujú uznanie záväzku žalovaných zodpovedajúceho právu žalobcu na poskytnutie podpory na rok 2015, odvolací súd uvádza, že je potrebné hodnotiť len to, čo je poznateľné z textu listiny. Nepochybne § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore stanovuje žalobcovi povinnosť oznámiť voči žalovanému dve skutočnosti, a to oznámiť uplatnenie podpory a oznámiť predpokladané množstvo dodanej elektriny. I keď predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, musí byť preukázané, že tieto boli splnené, pričom listiny, na ktoré žalobca poukázal nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore v roku 2014, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok, t. j. pre rok 2015.

100. Podľa § 323 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu trvá tento záväzok v čase uznania.

101. Uznanie záväzku je teda zabezpečovacím inštitútom, a to v tom zmysle, že zlepšuje procesné postavenie veriteľa tým, že mu uľahčuje vymôcť splnenie pohľadávky (existencia záväzku sa v čase uznania predpokladá, pri súdnom spore dôkazné bremeno o neexistencii uznaného záväzku zaťažuje žalovaného). Uznanie záväzku (urobené dlžníkom) teda musí byť písomné, adresované veriteľovi a záväzok musí byť určený jednoznačne (bez špeciálnych požiadaviek na jeho určitosť). Právny úkon uznania môže byť súčasťou aj iných právnych úkonov dlžníka, avšak pre jeho platnosť sa vyžaduje splnenie vyššie uvedených zákonných podmienok.

102. V zmysle vyššie uvedeného, dokumenty uvádzané žalobcom nie sú uznaním záväzku žalovaných platiť cenu elektriny na straty v roku 2015, keďže sa nejedná o právne úkony, ktoré by obsahovali tak jasný a zrozumiteľný prejav vôle žalovaných smerujúcich k uznaniu záväzku platiť cenu elektriny na straty a doplatok podľa Zákona o podpore v roku 2015, že by bolo možné konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je neudržateľné. Preto je nenáležitá ani argumentácia žalobcu o prenose dôkazného bremena na žalovaného.

103. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu, že žalovaný v 2. rade zmaril možnosť žalobcu uniesť dôkazné bremeno ohľadne doručenia zásielky, keďže tieto neboli preukázané.

104. Uzatvorenie zmlúv o podpore a doplatku nie je samo o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore došlo. Listiny, na ktoré žalobca poukázal v konaní nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore v roku 2014, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok, t.j. pre rok 2015. Tieto listiny nemožno považovať za dôkazy, ktorými by mohlo byť preukázané doručenie oznámenia v lehote podľa Zákona o podpore.

105. Z obsahu uvedených dokumentov skutočnosť, že žalovaní uznávajú, t.j. deklarujú, že majú voči žalobcovi záväzok v roku 2015 platiť cenu elektriny na straty a doplatok nevyplýva. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, právo žalobcu na podporu nezanklo (čo deklarujú vyššie uvedené dokumenty); ale vzhľadom na nesplnenie povinností ustanovených v § 4 si ho žalobca nemôže uplatniť v kalendárnom roku 2015.

106. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že Zmluva o dodávke a doplatku 2015, k uzavretiu ktorej došlo po 15.8.2014 (kedy žalovaní museli vedieť o prípadnom nesplnení povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015) a ani ďalšia korešpondencia strán sporu nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti došlo, čo nepreukazuje ani žalobcom udávaná časová, vecná, kauzálna súvislosť medzi krokmi žalovaného v 2. rade (návrh na uzatvorenie zmluvy, uzatvorenie zmluvy, a inštrukcia žalovaného v 2. rade). Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca právo na podporu má (čo deklaruje uvedená zmluva), avšak pre ten - ktorý kalendárny rok si ju môže uplatniť len ak splní podmienky v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore.

107. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore stanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, ku komu smeruje (vôľa) a v akom rozsahu. Nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege na nasledujúci kalendárny rok.

108. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaní zmarili žalobcovi uniesť dôkazné bremeno v spore, tým že sa nevedla a nezabezpečovala evidencia doručených zásielok úplným a hodnoverným spôsobom odvolací súd udáva, že toto nebolo v spore preukázané. V tejto súvislosti k otázke presunu dôkazného bremena na žalovaných odvolací súd poukazuje na závery NS SR sp. zn. 2Obdo/7/2021 v obdobnej veci, kde dovolací súd zdôraznil, že v prípade sporu o doručení písomností dôkazné bremeno o doručení zaťažuje odosielateľa. Žalovaní totiž nemajú možnosť preukázať, že spornú zásielku so žalobcom tvrdným obsahom od žalobcu neobdržali, takáto požiadavka by bola popretím tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti.

109. Pokiaľ žalobca poukazoval na potrebu použitia výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka, ním naznačeným spôsobom, odvolací súd udáva, že výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním však prejavy vôle dopĺňať. Z obsahu napádaného rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie mal za to, že z obsahu zmlúv ako aj ďalšej písomnej korešpondencie nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 Zákona o podpore, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia, keďže absentuje dostatočne jasná a jednoznačná vôľa vylúčiť pôsobnosť sankcie podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore v roku 2015. Výklad prejavu vôle podľa § 266 Obchodného zákonníka je potrebný len v prípade, ak prejav vôle konajúcej osoby nie je celkom zrozumiteľný alebo určitý, čo nie je posudzovaný prípad.

110. K polemike žalobcu o prípadnej neplatnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, odvolací súd udáva, že strany sporu jej neplatnosť výslovne nenamietali, preto súd prvej inštancie správne nezhliadnuc ex offo skutočnosti spôsobujúcej jej neplatnosť, túto posúdil v súlade s aplikačnou praxou, podľa ktorej je nevyhnutné použiť aj princíp preferencie platnosti právnych úkonov, ktoré sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky, čo možno vyjadriť aj tým spôsobom, že za bežných okolností nikto nerobí právny úkon s úmyslom, aby bol tento úkon neplatný.

111. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 10Cb/287/2014 odvolací súd udáva, že predmetné rozhodnutie nepredstavuje rozhodnutie vyšších súdnych autorít a nemôže založiť ustálenú rozhodovaciu prax podľa článku 2 základných princípov C.s.p. Zároveň odvolací súd zvyrazňuje, že

posudzovaný spor v konaní sp.zn. 10Cb/287/2014 sa netýkal totožnej zmluvnej dokumentácie ako to bolo v prejednávanej veci na súde prvej inštancie, ktorého rozsudok bol napadnutý odvolaním žalobcu, teda nešlo o obdobný spor po skutkovej a právnej stránke.

112. V prípade jednotlivých rozhodnutí iných súdov, na ktoré žalobca poukázal, odvolací súd poznamenáva, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatné sudy rozhodujúce v skutkovo a právne obdobných sporoch zaväzoval rozhodnúť identicky.

113. Pokiaľ žalobca poukázal na rozpornosť v obsahu jednotlivých zoznamoch ohľadne výrobcov, ktorí splnili svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, kde mal byť žalobca uvádzaný ako subjekt, ktorý uvedenú povinnosť splnil voči ÚRSO ako aj žalovanému v 2. rade, odvolací súd vzhľadom k protichodným listinným dôkazom predloženým stranami vychádzal z cenového konania ÚRSO podľa § 14 ods. 11 a 12 zákona č. 250/2012 Z.z. v spojení s § 12 vyhlášky č. 18/2017 Z.z., kde došlo v roku 2017 ku korekcii skutočných nákladov za rok 2015 (rok t + 2), pričom v zozname za rok 2015 bol pri žalovanom uvedený údaj 0 MWh.

114. Pokiaľ žalobca spochybňuje kvalitu dôkazov potvrdzujúcich nedoručenie oznámenia, odvolací súd udáva, že žalobca opomína, že pre výsledok tohto sporu bolo rozhodujúce, že to bol žalobca ako strana sporu, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno, nepredložil dôkazné prostriedky takej kvality, ktoré by boli spôsobilé dostatočne dôveryhodne preukázať ním tvrdené skutočnosti. Dôkazy predložené žalobcom nie sú na takej kvalitatívnej úrovni, aby boli spôsobilé spochybníť logickosť alebo racionálnosť záveru súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol v spore dôkazné bremeno. Prenesenie dôkazného bremena na žalovaných nemôže byť odôvodnené len samotným spochybnením dôkazov potvrdzujúcich tvrdenie o nedoručení oznámenia, pokiaľ žalobca súčasne nepredložil v konaní dôkazy na kvalitatívne vyššej úrovni, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenie o doručení oznámenia žalovanému v 2. rade.

115. Napokon odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 37/2012).

116. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06). K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

117. V posudzovanej veci obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

118. Odvolací súd pritom udáva, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní (občianskoprávnom spore).

119. Sumarizujúc vyššie uvedené závery, odvolací súd uzatvára, že žalobca nepreukázal, že splnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c) nebol dodržaný, nemožno konštatovať splnenie notifikačnej povinnosti. Výrobca má určité zákonné povinnosti, ktoré musí akceptovať, pokiaľ si chce uplatniť podporu. Bez jednoznačného prejavu vôle nemôžu mať žalovaní vedomosť, či má výrobca záujem uplatniť si podporu, ani to, že žalobca má zámer uplatniť si podporu doplatkom, výkupom na straty, resp. obidvomi druhmi tejto podpory, vrátane predpokladaného množstva „dodanej“ elektriny na nasledujúci kalendárny rok. Odvolací súd teda dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, preto ho podľa § 387 ods. 1 C.s.p. v napadnutých výrokoch o zamietnutí žaloby (II. a III.) a výrokoch o trovách konania (IV. a V.), ktorými žalovaným ako úspešnej strane sporu priznal nárok na plnú náhradu trov konania podľa § 255 C.s.p. potvrdil.

120. Ďalšie argumenty považoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne zaoberať.

121. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaným, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalobca. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

122. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).